

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ในการวิจัยเรื่อง “การสร้างบทเรียนการอ่านภาษาอังกฤษโดยใช้บริบทท้องถิ่น สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 (ช่วงชั้นปีที่ 3) โรงเรียนเกาะแก้วพิทยาสรรค์” ผู้วิจัยได้ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ดังนี้

1. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับหลักสูตรภาษาต่างประเทศในระดับมัธยมศึกษา (ช่วงชั้นที่ 3)
2. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการอ่าน
3. เอกสารเกี่ยวข้องกับการสร้างบทเรียนการอ่าน
4. งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการอ่าน

เอกสารที่เกี่ยวข้องกับหลักสูตรภาษาต่างประเทศในระดับมัธยมศึกษา (ช่วงชั้นที่ 3)

ในสังคมโลกปัจจุบันมีการเปลี่ยนแปลงแนวคิดไปจากเดิม การเรียนรู้ภาษาต่างประเทศเป็นสิ่งจำเป็น ทั้งนี้เพื่อประโยชน์ในการติดต่อสื่อสารการศึกษา การแสวงหาข้อมูลเพิ่มเติมและเพื่อการประกอบอาชีพ ตลอดจนเพื่อให้สามารถนำประเทศไปสู่การแข่งขันด้านเศรษฐกิจ เข้าใจความแตกต่างทางการเมืองและวัฒนธรรม ในฐานะที่เป็นพลเมืองในยุคโลกาภิวัตน์

การเรียนรู้ภาษาต่างประเทศจะช่วยให้ผู้เรียนมีวิสัยทัศน์กว้างไกล สามารถสื่อสารกับชาวต่างประเทศได้อย่างถูกต้องเหมาะสมและมั่นใจ มีเจตคติที่ดีต่อการใช้ภาษาและวัฒนธรรมต่างประเทศ นอกจากนี้ยังมีความเข้าใจและภาคภูมิใจในภาษาและวัฒนธรรมไทยและสามารถถ่ายทอดวัฒนธรรมและเอกลักษณ์ไทยไปสู่สังคมโลก

ในขณะเดียวกันการสอนภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศ ผู้สอนจำนวนมากจะเน้นความสำคัญของทักษะการอ่านมากกว่าทักษะอื่น เพราะการอ่านเป็นทักษะที่ใช้เป็นเครื่องมือในการเรียนภาษานั้น ๆ และเป็นเครื่องมือในการเรียนระดับสูง ดังนั้นการอ่านจึงเป็นเรื่องที่ควรฝึกฝนให้เกิดทักษะ เพราะถ้าพัฒนาถึงขั้นใช้การได้แล้วทักษะนี้จะคงอยู่ตลอดไป ผู้เรียนที่มีทักษะการใช้ภาษาได้ถูกต้องสละสลวยตามหลักภาษาทำให้การอ่านตำราชั้นสูงอื่น ๆ ได้สร้างสรรค์และสั่งสมมายาวนาน เพื่อศึกษาเรื่องราวของชีวิตที่จะทำให้ชีวิตตนและโลกทัศน์ของผู้เรียนกว้างขวางยิ่งขึ้น

เข้าใจสภาพความเป็นอยู่ของสังคมและวัฒนธรรมในอดีตและปัจจุบัน ตลอดจนถึงในอนาคตข้างหน้าต่อไป รวมถึงการได้ศึกษาภูมิปัญญาทางภาษาในท้องถิ่นต่าง ๆ มากขึ้นกว่าเดิม

การจัดหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐานพุทธศักราช 2544 กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศได้นำแนวคิดดังกล่าวข้างต้นมาเป็นแนวในการพัฒนาหลักสูตร โดยทำเป็นสาระการเรียนรู้ มาตรฐานการเรียนรู้และมาตรฐานการเรียนรู้ช่วงชั้น ผลการเรียนรู้ที่คาดหวังของกลุ่มภาษาต่างประเทศ เพื่อเป็นแนวทางให้สถานศึกษาจัดทำหลักสูตรสถานศึกษาและจัดการเรียนการสอนให้สอดคล้องตามมาตรฐานการเรียนรู้ที่กำหนดดังกล่าว สถานศึกษาสามารถจัดการเรียนรู้ที่สนองความต้องการของผู้เรียน ชุมชนและท้องถิ่นและมีอิสระในการจัดการเรียนรู้ตามแนวทางที่หลักสูตรกำหนด ดังนั้นสถานศึกษาสามารถยืดหยุ่นในการบริหารหลักสูตรซึ่งเน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง (Child - Centred) และนักเรียนสามารถมีส่วนร่วมในการวางแผนการเรียนของตนเองได้มากขึ้นกว่าเดิม

1. สาระของหลักสูตรกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ

1.1 ลักษณะของหลักสูตร หลักสูตรกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศตามหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พ.ศ. 2544 กำหนดเป็นกรอบและทิศทางการพัฒนาหลักสูตรภาษาต่างประเทศของสถานศึกษาเช่นเดียวกับกลุ่มวิชาอื่น สถานศึกษาจะนำไปพัฒนาเป็นหลักสูตรกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศให้เป็นแนวทาง การจัดการเรียนการสอนให้เป็นแนวทางเดียวกันทั้งประเทศตามมาตรฐานการเรียนรู้ ลักษณะสำคัญของหลักสูตรกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ มีดังนี้

1.1.1 กำหนดสาระที่เป็นองค์ความรู้ของกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ ซึ่งเป็นแก่นองค์ความรู้ที่เป็นสากลสำหรับผู้เรียนภาษาต่างประเทศ ประกอบด้วยสาระด้านภาษาเพื่อการสื่อสารภาษาและวัฒนธรรม ภาษากับความสัมพันธ์กับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่นและภาษากับความสัมพันธ์กับชุมชนและโลก

1.1.2 กำหนดมาตรฐานการเรียนรู้ ประกอบด้วยมาตรฐานการเรียนรู้กลุ่มวิชา และมาตรฐานการเรียนรู้ช่วงชั้นของแต่ละสาระ เพื่อระบุสิ่งที่จะนำไปสู่การจัดกระบวนการเรียนรู้

1.1.3 กำหนดหลักสูตรเป็นช่วงชั้น ทั้งมาตรฐานการเรียนรู้และมาตรฐานการเรียนรู้ช่วงชั้น โดยแบ่งออกเป็น 4 ช่วงชั้น คือ ช่วงชั้นที่ 1 ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1-3 ช่วงชั้นที่ 2 ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4-6 ช่วงชั้นที่ 3 ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1-3 และช่วงชั้นที่ 4 ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4-6 ในแต่ละช่วงชั้นมีการพัฒนาทักษะทางภาษาอย่างต่อเนื่อง ครูผู้สอนต้อง

ศึกษาหลักสูตรทุกช่วงชั้น มิใช่ศึกษาเฉพาะช่วงชั้นที่จะสอนเพียงอย่างเดียวเท่านั้น เพื่อที่จะได้เห็นภาพการพัฒนาการเรียนการสอนอย่างต่อเนื่องสม่ำเสมอ

1.1.4 กำหนดเวลาเรียนตามความเหมาะสมในช่วงชั้นที่ 1 ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1-3 ช่วงชั้นที่ 2 ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4-6 ช่วงชั้นที่ 3 ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1-3 และช่วงชั้นที่ 4 ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4-6 กำหนดเวลาเรียนเป็นรายภาคและเป็นหน่วยกิต

2. สาระและมาตรฐานการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ

ตามหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน เป็นหลักสูตรที่มีลักษณะเป็นหลักสูตรมาตรฐาน (Standard-Based Curriculum) และมีลักษณะเป็นหลักสูตรสมรรถฐาน (Competency-Based Curriculum) กล่าวคือหลักสูตรจะมีสาระการเรียนเป็นกลุ่มเนื้อหาและทักษะที่จะต้องสอน แต่ละสาระการเรียนรู้จะมีมาตรฐานการเรียนรู้เป็นตัวกำหนดคุณภาพของการจัดการศึกษาแต่ละมาตรฐานการเรียนรู้เป็นตัวกำหนดคุณภาพของการจัดการศึกษาแต่ละช่วงชั้นจะต้องมีความรู้ความสามารถในการเรียนตามมาตรฐานการเรียนรู้และมาตรฐานการเรียนรู้ช่วงชั้น มาตรฐานการเรียนรู้จึงเป็นข้อกำหนดคุณลักษณะและความสามารถของผู้เรียนที่ครูจะจัดการเรียนรู้ให้ผู้เรียนมีคุณลักษณะและความสามารถดังกล่าว ส่วนมาตรฐานการเรียนรู้ช่วงชั้นกำหนดสาระการเรียนรู้ที่เป็นมาตรฐานเนื้อหา ซึ่งส่วนมากจะเขียนเป็นความคิดรวบยอด กำหนดเนื้อหาการสอนและมาตรฐานการเรียนรู้ช่วงชั้นจะกำหนดความรู้ หลักการให้เกิดความคิดระดับสูง มีทักษะและกระบวนการและมีคุณธรรมจริยธรรมและค่านิยมซึ่งครูจะนำไปใช้เป็นแนวทางการพัฒนาหลักสูตรและการจัดการเรียนการสอน เชื่อมโยงประสบการณ์การเรียนรู้ในห้องเรียนสู่สังคมภายนอกและเป็นแนวทางการประเมินผล เพื่อพิจารณาความสำเร็จของผู้เรียนสถานศึกษาจะต้องนำมาตรฐานการเรียนรู้และมาตรฐานการเรียนรู้ช่วงชั้นพัฒนาเป็นหลักสูตรของสถานศึกษาเองให้สอดคล้องสภาพสังคมและยังเป็นแนวทางการบริหารงานวิชาการของสถานศึกษาและยังใช้เป็นเกณฑ์การประเมินคุณภาพของการจัดการศึกษาของสถานศึกษา ขณะเดียวกันหน่วยงานที่ทำหน้าที่ประเมินคุณภาพของสถานศึกษาจะใช้มาตรฐานการเรียนรู้และมาตรฐานการเรียนรู้ช่วงชั้นจัดทำเครื่องมือประเมินคุณภาพการศึกษาของสถานศึกษาเพื่อการประเมินคุณภาพสถานศึกษา

3. คุณภาพของผู้เรียน

หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน ได้กำหนดให้สาระการเรียนรู้กลุ่มวิชาภาษาต่างประเทศเป็นสาระการเรียนรู้ที่เสริมสร้างพื้นฐานความเป็นมนุษย์และสร้างศักยภาพในการคิดและการทำงานอย่างสร้างสรรค์ เพื่อพัฒนาผู้เรียนให้มีคุณลักษณะอันพึงประสงค์ตามจุดหมาย

ของหลักสูตร การเรียนภาษาต่างประเทศจะช่วยให้ผู้เรียนมีวิสัยทัศน์กว้างไกลและเกิดความมั่นใจในการที่จะสื่อสารกับชาวต่างประเทศ รวมทั้งเกิดเจตคติที่ดีต่อภาษาและวัฒนธรรมต่างประเทศ โดยยังคงความภาคภูมิใจในภาษาและวัฒนธรรมไทย

การที่จะทำให้ผู้เรียนเกิดคุณภาพได้ตามที่คาดหวังดังกล่าว หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐานได้กำหนดองค์ความรู้ กระบวนการเรียนรู้และคุณธรรม จริยธรรม ค่านิยม ที่ผู้เรียนพึงมีเมื่อจบการศึกษาขั้นพื้นฐาน 12 ปีแล้ว ไว้เป็นกรอบสำหรับแต่ละช่วงชั้น ดังนี้

ช่วงชั้นที่ 3 (จบชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3)

1. เข้าใจและใช้ภาษาต่างประเทศ แลกเปลี่ยนและนำเสนอข้อมูลข่าวสารสร้างความสัมพันธ์ระหว่างบุคคล แสดงความรู้สึกนึกคิดและความคิดรวบยอดโดยใช้น้ำเสียงท่าทางในรูปแบบที่เหมาะสมกับบุคคลและกาลเทศะ

2. มีทักษะในการใช้ภาษาต่างประเทศในการฟัง-พูด-อ่าน-เขียน ในหัวข้อเรื่องเกี่ยวกับตนเอง ครอบครัว โรงเรียน สิ่งแวดล้อม อาหาร เครื่องดื่ม ความสัมพันธ์กับบุคคล เวลาว่างและสวัสดิการ การซื้อขาย ลมฟ้าอากาศ การศึกษาและอาชีพ การเดินทางท่องเที่ยว การบริการ สถานที่ ภาษา วิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี ภายในวงศัพท์ประมาณ 2,100-2,250 คำ (คำศัพท์ที่เป็นนามธรรมมากขึ้น)

3. ใช้ประโยคประสม (Compound Sentence) และประโยคซับซ้อน (Complex Sentence) ที่ใช้สื่อความหมายตามบริบทต่าง ๆ ในการสนทนาทั้งที่เป็นทางการและไม่เป็นทางการ

4. อ่าน เขียน ข้อความที่เป็นความเรียงและไม่เป็นความเรียง ทั้งที่เป็นทางการและไม่เป็นทางการที่มีตัวเชื่อมข้อความ (Discourse Markers)

5. มีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับวัฒนธรรมทางภาษา และชีวิตความเป็นอยู่ของเจ้าของภาษาตามบริบทของข้อความที่พบในแต่ละระดับชั้น

6. มีความรู้ความสามารถในการใช้ภาษาต่างประเทศ สืบค้นข้อมูลความรู้ในวิชาอื่น ๆ ที่เรียนตามความสนใจและตามระดับชั้น

7. ฝึกฝนการใช้ภาษาอังกฤษทั้งในและนอกโรงเรียน เพื่อการแสวงหาความรู้เพิ่มเติมอย่างต่อเนื่อง หากความเพลิดเพลिनและเป็นพื้นฐานในการทำงานและประกอบอาชีพ

4. สาระและมาตรฐานการเรียนรู้กลุ่มสาระภาษาต่างประเทศ มีดังนี้

มาตรฐานการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ เป็นผลการเรียนรู้ที่ต้องการให้เกิดขึ้นในตัวผู้เรียน โดยกำหนดจากสาระหลักทั้งสิ้น ประกอบด้วย

- สาระที่ 1 ภาษาเพื่อการสื่อสาร
- มาตรฐาน ต 1.1 เข้าใจกระบวนการฟังและการอ่าน สามารถตีความเรื่องที่ฟัง และอ่านจากสื่อประเภทต่าง ๆ และนำความรู้มาใช้ อย่างมีวิจารณญาณ
- มาตรฐาน ต 1.2 มีทักษะในการสื่อสารทางภาษา แลกเปลี่ยนข้อมูล ข่าวสารและแสดงความรู้สึก และความคิดเห็น โดยใช้ เทคโนโลยีและการจัดการที่เหมาะสม เพื่อการเรียนรู้ ตลอดชีวิต
- มาตรฐาน ต 1.3 เข้าใจกระบวนการพูด การเขียน และสื่อสาร ข้อมูล ความคิดเห็นและความคิดรวบยอดในเรื่องต่าง ๆ ได้อย่าง สร้างสรรค์ มีประสิทธิภาพและสุนทรียภาพ
- สาระที่ 2 ภาษาและวัฒนธรรม
- มาตรฐาน ต 2.1 เข้าใจความสัมพันธ์ระหว่างภาษากับวัฒนธรรมของเจ้าของภาษาและนำไปใช้ได้เหมาะสมกับกาลเทศะ
- มาตรฐาน ต 2.2 เข้าใจความเหมือนและความแตกต่างระหว่างภาษาและ วัฒนธรรมของเจ้าของภาษากับภาษาและวัฒนธรรมไทย และนำมาใช้อย่างมีวิจารณญาณ
- สาระที่ 3 ภาษากับความสัมพันธ์กับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น
- มาตรฐาน ต 3.1 ใช้ภาษาต่างประเทศในการเชื่อมโยงความรู้กับกลุ่มสาระ การเรียนรู้อื่นและเป็นพื้นฐานการพัฒนาและเปิดโลกทัศน์ ของตนเอง
- สาระที่ 4 ภาษากับความสัมพันธ์กับชุมชนและโลก
- มาตรฐาน ต 4.1 สามารถใช้ภาษาต่างประเทศตามสถานการณ์ต่าง ๆ ทั้งใน สถานศึกษา ชุมชนและสังคม
- มาตรฐาน ต 4.2 สามารถใช้ภาษาต่างประเทศเป็นเครื่องมือในการเรียนรู้ การศึกษาต่อ การประกอบอาชีพ การสร้างความร่วมมือ และการอยู่ร่วมกันในสังคม

5. แนวการจัดการจัดการการเรียนรู้กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ

การจัดการเรียนรู้ให้บรรลุมาตรฐานกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ ผู้สอนจะต้องศึกษาวิเคราะห์สาระและมาตรฐานการเรียนรู้กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ มาตรฐานการเรียนรู้ช่วงชั้น จัดทำสาระการเรียนรู้ช่วงชั้น ผลการเรียนรู้ที่คาดหวังรายปีหรือรายภาค สาระการเรียนรู้รายปีหรือรายภาคและจัดทำคำอธิบายรายวิชา เพื่อให้เกิดความรู้ ความเข้าใจการจัดทำแผนการจัดการเรียนรู้ ผู้สอนต้องดำเนินการดังนี้

1. เลือกรูปแบบการจัดการจัดการการเรียนรู้ ผู้สอนต้องเลือกรูปแบบการจัดการจัดการการเรียนรู้ที่หลากหลายและเหมาะสมกับผู้เรียน เช่น การสืบค้นภูมิปัญญาท้องถิ่นจากแหล่งเรียนรู้ในท้องถิ่น การปฏิบัติกิจกรรมตามความสนใจของผู้เรียน โดยให้ผู้เรียนทำโครงการ
2. คิดค้นเทคนิคกลวิธีการจัดการจัดการการเรียนรู้ ผู้สอนสามารถคิดค้นรูปแบบการจัดการจัดการการเรียนรู้รูปแบบอื่น ๆ และนำมาใช้ให้เหมาะสมกับปัจจัยต่าง ๆ ได้แก่ ความรู้ความสามารถด้านเนื้อหาวิชา ความสนใจและวัยของผู้เรียน ความสอดคล้องกับมาตรฐานการเรียนรู้ช่วงชั้น เวลา สถานที่ วัสดุอุปกรณ์และสภาพแวดล้อมของโรงเรียนและชุมชน
3. จัดกระบวนการเรียนรู้ การจัดกระบวนการเรียนรู้มีหลายรูปแบบ ผู้สอนสามารถเลือกนำมาใช้หรือปรับใช้โดยคำนึงถึงสภาพและลักษณะของผู้เรียน เน้นให้ผู้เรียนฝึกปฏิบัติตามกระบวนการเรียนรู้อย่างมีความสุข

6. คุณลักษณะของผู้เรียนที่พึงประสงค์

- 6.1 เพื่อให้มีทักษะในการสื่อสารทางภาษา แลกเปลี่ยนข้อมูล ข่าวสาร แสดงความรู้สึกและความคิดเห็น โดยใช้เทคโนโลยีและการจัดการที่เหมาะสมเพื่อการเรียนรู้ตลอดชีวิต
- 6.2 เพื่อให้มีความเข้าใจในความเหมือนและความแตกต่างระหว่างภาษาและวัฒนธรรมของเจ้าของภาษากับภาษาและวัฒนธรรมไทยและนำมาใช้อย่างมีวิจารณญาณ
- 6.3 เพื่อให้สามารถใช้ภาษาต่างประเทศ ในการเชื่อมโยงความรู้กับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่นและเป็นพื้นฐานในการพัฒนาและเปิดโลกทัศน์ของตน
- 6.4 เพื่อให้สามารถใช้ภาษาต่างประเทศเป็นเครื่องมือในการเรียนรู้ การศึกษาต่อการประกอบอาชีพ การสร้างความร่วมมือและการอยู่ร่วมกันในสังคม
- 6.5 เพื่อให้ผู้เรียนมีพื้นฐานความเป็นมนุษย์ มีศักยภาพในการคิดและการทำงานอย่างสร้างสรรค์
- 6.6 เพื่อให้ผู้เรียนมีวิสัยทัศน์กว้างไกลและเกิดความมั่นใจในการที่จะสื่อสารกับชาวต่างประเทศ

6.7 นักเรียนเป็นบุคคลที่มีคุณธรรมจริยธรรม มีระเบียบวินัย ขยัน อดทน ประหยัดและมีความรับผิดชอบ

7. จุดเน้นหลักสูตรกลุ่มวิชาภาษาต่างประเทศ

7.1 เพื่อให้มีทักษะในการสื่อสารทางภาษา แลกเปลี่ยนข้อมูล ข่าวสาร แสดงความรู้สึกและความคิดเห็นโดยใช้เทคโนโลยีและการจัดการที่เหมาะสมเพื่อการเรียนรู้ตลอดชีวิต

7.2 เพื่อให้มีความเข้าใจในความเหมือนและความแตกต่างระหว่างภาษาและวัฒนธรรมของเจ้าของภาษากับภาษาและวัฒนธรรมไทยและนำมาใช้อย่างมีวิจารณญาณ

7.3 เพื่อให้สามารถใช้ภาษาต่างประเทศ ในการเชื่อมโยงความรู้กับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่นและเป็นพื้นฐานในการพัฒนาและเปิดโลกทัศน์ของตน

7.4 เพื่อให้สามารถใช้ภาษาต่างประเทศเป็นเครื่องมือในการเรียนรู้ การศึกษาต่อการประกอบอาชีพ การสร้างความร่วมมือและการอยู่ร่วมกันในสังคม

7.5 เพื่อให้ผู้เรียนมีพื้นฐานความเป็นมนุษย์ มีศักยภาพในการคิดและการทำงานอย่างสร้างสรรค์

7.6 เพื่อให้ผู้เรียนมีวิสัยทัศน์กว้างไกลและเกิดความมั่นใจในการที่จะสื่อสารกับชาวต่างประเทศ

7.7 นักเรียนเป็นบุคคลที่มีคุณธรรมจริยธรรม มีระเบียบวินัย ขยัน อดทน ประหยัด และมีความรับผิดชอบ

เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการอ่าน

1. ความหมายของการอ่าน

นักศึกษและผู้เชี่ยวชาญได้ให้ความหมายของการอ่านแตกต่างกัน ดังนี้
 วมลรัตน์ สุนทรโรจน์ (2540 : 29) ได้ให้ความหมายของการอ่านไว้ว่าเป็นรูปแบบของการสื่อความหมาย แลกเปลี่ยนความคิดและข่าวสารความรู้ระหว่างผู้เขียนกับผู้อ่าน นั่นคือผู้เขียนจะแสดงความคิดเห็นของตนบนกระดาษด้วยภาษาที่เป็นไปตามลักษณะของการเขียนแต่ละคนและผู้อ่านพยายามอ่าน เอาความหมายของผู้เขียนได้เขียนไว้

ในทำนองเดียวกัน ปรีชา ทิชนพงศ์ (2542 : 72) ได้เสนอกว่าสรุปเกี่ยวกับความหมายของการอ่านไว้ว่า การอ่าน หมายถึง การแปลความหมายของตัวอักษรออกมาเป็นความคิด และนำความคิดนั้นไปใช้ให้เกิดประโยชน์ในด้านต่าง ๆ ได้อย่างถูกต้องเหมาะสม ซึ่งสอดคล้องกับแนวความคิดของ ศิริรัตน์ เจริญกลิ่นจันทร์ (2542 : 4) ที่กล่าวว่า การอ่านมิใช่เพียงการออกเสียงตามอักษรอย่างเดียว การอ่านเป็นกระบวนการถ่ายทอดความหมายจากตัวอักษรออกมาเป็นความคิด

และจากความคิดที่ได้จากการอ่านผสมผสานกับประสบการณ์เดิมที่มีอยู่เป็นเครื่องช่วยพิจารณา ตัดสินใจนำแนวความคิดที่ได้จากการอ่านไปใช้ประโยชน์ต่อไป ซึ่งยังสอดคล้องกับความคิดของ กัลยา ขวนมาลัย (2539 : 8) ที่ว่า การอ่าน หมายถึง ความเข้าใจความหมายของคำ สัญลักษณ์ หรือเรื่องราวต่าง ๆ สามารถรับรู้แล้วแปลความหมายออกมาได้ หัวใจของการอ่านก็คือความเข้าใจ และสามารถแปลความหมายของถ้อยคำที่อ่านได้อย่างถูกต้องนั่นเอง

บัญชา อึ้งสกุล (2545 : 68) ได้ให้ความหมายเกี่ยวกับการอ่านว่า การอ่าน เป็น กระบวนการในการแปลความหมายของตัวอักษรหรือสัญลักษณ์ที่มีการจดบันทึกไว้ กระบวนการ ในการอ่านเป็นกระบวนการที่ซับซ้อน เมื่อเด็กเปล่งเสียงตัวอักษรหรือสัญลักษณ์ออกมาเป็นคำพูด ถ้าหากไม่เข้าใจคำพูดนั้นจัดว่าไม่ใช่การอ่านที่สมบูรณ์ เป็นเพียงส่วนหนึ่งของการอ่านเท่านั้น

ศกาศรี เย็นบุตร (2542 : 6) กล่าวว่า การอ่านเป็นเครื่องมือในการศึกษาหาความรู้ เป็นเครื่องมือช่วยเพิ่มประสบการณ์ที่ไม่อาจจะพบได้ในชีวิตจริง สำหรับ จิวรรณ คูหาภินันท์ (2542 : 2) กล่าวว่า การอ่านเป็นทักษะขั้นพื้นฐานที่สำคัญและจำเป็นในการทำงานและการอยู่ ร่วมกันในสังคม โดยเฉพาะในสังคมอุตสาหกรรมที่ใช้การอ่านเป็นเครื่องถ่ายทอดความรู้และ ประสบการณ์ทางวัฒนธรรมและอารยธรรมจากบรรพบุรุษมาสู่อนุชนรุ่นหลัง

สรุปได้ว่า การอ่านคือ ความเข้าใจ สัญลักษณ์ เครื่องหมาย รูปภาพ ตัวอักษร คำ และข้อความที่พิมพ์ หรือเขียนขึ้นมา

การอ่านมีความสำคัญต่อชีวิตมนุษย์ตั้งแต่เกิดจนโตและจนกระทั่งถึงวัยชรา การ อ่านทำให้รู้ข่าวสาร ข้อมูลต่าง ๆ ทั่วโลก ซึ่งปัจจุบันเป็นโลกของข้อมูลข่าวสาร ทำให้ผู้อ่านมี ความสุข มีความหวังและมีความอยากรู้อยากเห็น อันเป็นความต้องการของมนุษย์ทุกคน การอ่าน มีประโยชน์ในการพัฒนาตนเอง คือ การพัฒนาการศึกษา พัฒนาอาชีพ พัฒนาคุณภาพชีวิต ทำให้ เป็นคนทันสมัย ทันทต่อเหตุการณ์และสนองความอยากรู้อยากเห็น นอกจากนี้การพัฒนาประเทศ ให้เจริญรุ่งเรืองก้าวหน้าได้ต้องอาศัยประชาชนที่มีความรู้ความสามารถ ซึ่งความรู้ต่าง ๆ ก็ได้มา จากการอ่านนั่นเอง

2. วัตถุประสงค์ในการอ่าน

จิวรรณ คูหาภินันท์ (2542 : 23 : 30) กล่าวถึงจุดมุ่งหมายของการอ่านไว้ ดังนี้

1. การอ่านเพื่ออยากรู้อยากเห็นและรู้ข่าวสารข้อมูลต่าง ๆ อันเป็นความต้องการ ตามธรรมชาติของมนุษย์ อาทิเช่น ต้องการรู้เรื่องจรวด ดาวเทียม นก คอมพิวเตอร์หรือต้องการ รู้ชีวประวัติของบุคคลที่เด่นดังในวงสังคม ในทางวิชาการ หรือในวงการธุรกิจและถ้าต้องการรู้ เกี่ยวกับการสร้างรถยนต์ก็อาจจะอ่านหนังสือประเภทลงทำด้วยตนเอง เป็นต้น

2. การอ่านเพื่อแก้ปัญหา เช่น ปัญหาเกี่ยวกับคำศัพท์ ต้องการรู้ความหมาย การอ่านออกเสียง การเขียนตัวสะกดการันต์ที่ถูกต้อง ปัญหาเกี่ยวกับสุขภาพและรับประทานอาหาร สำหรับคนป่วยที่มีโรคประจำตัว ปัญหาเกี่ยวกับครอบครัว บุคลิกภาพ ปัญหาเกี่ยวกับสิ่งแวดล้อม และปัญหาเกี่ยวกับการทำนิติกรรมต่าง ๆ เช่น การทำสัญญาซื้อขาย การโอนที่และการย้าย ภูมิลำเนา เป็นต้น หรือการอ่านเพื่อแก้ปัญหาคำการเดินทางและการท่องเที่ยวด้วยการอ่านแผนที่ เป็นต้น

3. อ่านเพื่อความรู้และเพื่อการศึกษา เป็นการอ่านในขณะที่กำลังศึกษาเล่าเรียนอยู่ เช่น นักเรียน นักศึกษา จะต้องอ่านเพื่อขยายความรู้ที่ได้เรียนจากการฟังคำบรรยายของอาจารย์ ในแต่ละวิชา เพราะการเรียนในโรงเรียนตั้งแต่ชั้นประถมศึกษา มัธยมศึกษาและอุดมศึกษานั้น จำเป็นจะต้องอ่านหนังสือที่ตรงตามหลักสูตรและเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับหลักสูตรเป็นจำนวนมาก จะฟังแต่คำบรรยายจากอาจารย์ผู้สอนเพียงอย่างเดียวไม่พอจะทำให้ไม่รู้กว้างขวาง คนที่อ่านหนังสือมาก ๆ นอกเหนือไปจากหนังสือแบบเรียนหรือตำราเรียนจะทำให้เป็นคนเรียนเก่ง เป็นคนรอบรู้ สามารถเข้าใจและจำเนื้อหาวิชาต่าง ๆ ได้ไม่มีวันลืมโดยไม่จำเป็นจะต้องท่องจำ เพราะเกิดจากความเข้าใจอย่างแท้จริงที่ค้นพบด้วยตนเองจากการอ่าน

4. อ่านเพื่อค้นคว้าและวิจัย (Research) เพื่อเป็นประโยชน์ในการศึกษาเล่าเรียน หรือเพื่อประโยชน์ด้านความก้าวหน้าทางวิชาการและเพื่อประโยชน์ในทางธุรกิจ เป็นต้น ดังนั้น ควรอ่านเกี่ยวกับภาษา วัฒนธรรม ขนบธรรมเนียมประเพณี ฯลฯ

5. อ่านเพื่อปรับปรุงบุคลิกภาพ เช่น ต้องการจะเข้าสังคม จะปฏิบัติตนอย่างไร จะแต่งกายอย่างไร จะพูดอย่างไร ฯลฯ

6. อ่านเพื่อรักษาสุขภาพ เป็นโรคต่าง ๆ ควรจะรักษาตัวอย่างไร

7. อ่านเพื่อปรับปรุงงานอาชีพ เช่น อาชีพครู อาจารย์ ต้องอ่านเกี่ยวกับเรื่องที่สอน ค้นคว้า วิจัยงานสอนให้เจริญก้าวหน้า เกษตรกรต้องอ่านเพื่อศึกษาเกี่ยวกับการเพาะปลูก เป็นต้น

8. อ่านเพื่อให้เกิดความเพลิดเพลิน เป็นการหาความสนุกสนานเพลิดเพลินโดยไม่ต้องไปดูภาพยนตร์ ละคร โทรทัศน์ ฯลฯ การอ่านเพื่อความเพลิดเพลินจะทำให้ไม่เสียเวลา เดินทางไปดูหรือไปฟัง การอ่านหนังสือที่สนุกสนานไม่ว่าจะเป็นนวนิยายที่มาจากต่างประเทศ หรือฉากที่มีการท่องเที่ยวจะทำให้ผู้อ่านสนุกสนานเพลิดเพลินเหมือนกับว่าได้เดินทางไปสถานที่ต่าง ๆ เหล่านั้นด้วย การอ่านหนังสือประเภทเบาสบาย บทความ หนังสือตลก การ์ตูน จะทำให้ได้หัวเราะคลายเครียด เพราะถ้าอ่านหนังสือสารคดีมาก ๆ จะทำให้เครียดได้

9. อ่านเพื่อแก้เหงา หรืออ่านเพื่อฆ่าเวลา จะทำให้ไม่เบื่อในการรอคอยหรือการเดินทางไกล

10. อ่านเพื่อนำไปใช้ในชีวิตประจำวัน เช่น อ่านฉลากยา อ่านรายละเอียดว่ารับประทานอาหารก่อนรับประทานยา สำหรับรับประทานยาก่อนรับประทานอาหาร อ่านคำโฆษณา อ่านป้ายเครื่องหมายต่างๆ คำอธิบายต่าง ๆ อ่านทิศทางที่จะเดินทาง อ่านคู่มือเพื่อจะศึกษาคำอธิบายวิธีใช้อุปกรณ์ต่าง ๆ เป็นต้น

กัลยา ขวนมาลัย (2539 : 12) กล่าวว่า ผู้อ่านย่อมมีจุดมุ่งหมายในการอ่านเสมอแล้วแต่ชนิดของหนังสือที่อ่าน เพราะการอ่านมีจุดมุ่งหมายอยู่ 4 อย่างด้วยกันคือ

1. การอ่านเพื่อความรู้ เป็นการอ่านเพื่อต้องการรู้ในสิ่งที่ผู้อ่านเป็นปัญหา หรือต้องการให้ความรู้ของตนเองออกเสีย หรือต้องการรู้เพื่อประกอบอาชีพ การอ่านจึงเน้นถึงความรู้ในวิทยาการแขนงต่าง ๆ

2. การอ่านเพื่อให้เกิดความคิด เป็นการอ่านวัสดุสิ่งพิมพ์ที่แสดงทรรศนะ ซึ่งได้แก่บทความ บทวิจารณ์ วิจัยต่าง ๆ การอ่านในลักษณะนี้เป็นการอ่านเพื่อทำความเข้าใจแนวคิดที่สำคัญ การจัดลำดับขั้นแนวความคิดของผู้เขียนพร้อมทั้งพิจารณาหาเหตุผลและแรงจูงใจในการเขียนเรื่องนั้นขึ้นมา

3. การอ่านเพื่อให้เกิดความบันเทิง เป็นการอ่านที่ช่วยให้เกิดความบันเทิงควบคู่ไปกับการคิด หนังสือที่อ่านเป็นประเภทนวนิยาย เรื่องสั้น วรรณคดี ซึ่งอ่านแล้วทำให้เกิดความสนุกสนาน ช่วยผ่อนคลายความตึงเครียด

4. การอ่านเพื่อสนองความต้องการอื่น ๆ เป็นการอ่านที่ช่วยชดเชยความต้องการที่ยังขาดอยู่ เช่น ความต้องการความมั่นคงในชีวิต ต้องการเป็นที่ยอมรับเข้ากลุ่มเพื่อน ความต้องการเหล่านี้ยังไม่บรรลุผล การอ่านจึงมีส่วนช่วยชดเชยความต้องการ โดยที่ผู้ใช้หนังสือในการแก้ปัญหาของตนเพื่อขยายขอบเขตของความสนใจในสิ่งใหม่ ๆ หรือเพื่อสร้างสภาพอารมณ์ที่ต้องการ

จุดมุ่งหมายของการอ่านที่กล่าวมาข้างต้น พอสรุปได้ว่า จุดมุ่งหมายของการอ่านสามารถจำแนกได้ 3 ประการด้วยกันคือ การอ่านเพื่อรู้ เพื่อความบันเทิง และเพื่อนำไปประยุกต์

3. ความเข้าใจในการอ่าน

ฉวีวรรณ กุหาภินันท์ (2542 : 31 : 38) ได้กล่าวถึงความสามารถในการอ่านว่าควรประกอบด้วย

1. อ่านได้อย่างไร ถูกต้องตามตัวสะกดการันต์ อ่านออกเสียงถูกต้องตามหลักการอ่านและการแยกคำ
2. อ่านได้รวดเร็ว (Speed of Reading)
3. เข้าใจเรื่องที่อ่านได้อย่างรวดเร็ว จับใจ ถูกต้อง (Understanding)
4. จับใจความสำคัญได้ (Main Idea)
5. มีวิจารณ์ญาณในการอ่าน อ่านแล้วสามารถแยกข้อคิดเห็น (Opinion) ออกจากข้อเท็จจริง (Fact) ได้จากข้อความที่ผู้เขียนแสดงข้อคิดเห็นไว้ด้วยและสามารถตีความ (Interpretation) ได้อย่างถูกต้อง
6. อ่านแล้วเกิดความคิดสร้างสรรค์ (Creative Thinking) ในแนวการเขียนสำนวนและรูปแบบ รวมทั้งศิลปะการประพันธ์
7. อ่านแล้วสามารถสังเคราะห์ได้ (Synthesis) เช่น นำความรู้เก่ามาหลอมกับความรู้ใหม่ เกิดแนวคิดใหม่ขึ้นมา การอ่านโดยรู้จักเดาคำที่พบว่าสะกดผิด พิมพ์ผิด พิมพ์ตกไปสามารถอ่านปะติดปะต่อคำหรือข้อความได้อ่านแล้วสามารถแสดงความคิดเห็น ประเมินค่า (Evaluation) สิ่งที่ตนอ่านได้อย่างเที่ยงธรรมโดยวิเคราะห์ วิเคราะห์กลวิธีการเขียนหรือแนวการเขียนของงานนั้น ได้อย่างถูกหลักวิชาการ
8. อ่านโดยการกวาดสายตาให้กว้าง (Eye Span) และอ่านโดยการกวาดสายตาอย่างรวดเร็ว เช่น อ่านข่าว พาดหัวข่าว และสารบัญ เป็นต้น
9. มีสมาธิในการอ่าน (Concentration)
10. อ่านเร็วเพื่อเลือกหยิบความ เช่น อ่านจะข้ามคำ เลือกอ่านหัวข้อใหญ่ หัวข้อย่อย หัวข้อรอง ฯลฯ
11. อ่านแล้วได้ความรู้ (Knowledge) จดจำได้ และเข้าใจความหมายอย่างถูกต้องสามารถนำไปใช้ประโยชน์ในการศึกษาเล่าเรียนและในชีวิตประจำวันได้ทั้งการพูด เขียนและปฏิบัติ
12. อ่านแล้วสามารถอธิบายได้และปฏิบัติตามขั้นตอนที่อธิบายไว้ในหนังสือได้
13. อ่านแล้วสามารถตอบคำถามจากหนังสือที่อ่านได้
14. อ่านแล้วสามารถสรุปได้ (Summarizing)
15. อ่านแล้วรู้จักบันทึกไว้ (Taking note)
16. รู้จักใช้ส่วนต่างๆ ของหนังสือ เพื่อที่จะได้เลือกอ่านหัวข้อและเข้าใจเนื้อเรื่องได้อย่างรวดเร็ว ไม่เสียเวลา สำหรับหนังสือบางเล่มที่ไม่น่าสนใจ หรือทำให้สามารถอ่านหนังสือได้เป็นจำนวนหลาย ๆ เล่มในระยะเวลาอันสั้น

17. ไม่มีนิสัยเสียในการอ่าน (Bad Habit) ซึ่งทำให้อ่านช้า เช่น ลอยหน้าเวลาอ่านทำปากขมขมขมิบเวลาอ่านในใจ ใช้มือแตะหน้าตาทุกครั้งเวลาเปิดหน้าหนังสือ เป็นต้น

18. สามารถอ่านได้ทั้ง 2 ลักษณะ คือ การอ่านออกเสียงและการอ่านในใจ ผู้อ่านที่ “อ่านเป็น” จะสามารถอ่านในใจได้อย่างรวดเร็วและถ้าอ่านออกเสียงจะสามารถอ่านออกเสียงได้ถูกต้อง ตามอักขรวิธีและลักษณะคำประพันธ์ทั้งการอ่านร้อยแก้วและร้อยกรอง สามารถอ่านด้วยน้ำเสียงไพเราะ ชัดเจนและเว้นวรรคได้ถูกต้อง

19. เปิดโอกาสให้ครูมีวาระกรรมที่อยู่ในความสนใจของวัยรุ่น เป็นตัวเลือกในการมอบหมายงานให้อ่านในหลักสูตรมากขึ้น

20. เปิดโอกาสให้ครูสามารถจัดห้องเรียนให้เป็นห้องปฏิบัติการอ่าน เพื่อให้เด็กได้พูดคุยแลกเปลี่ยนความคิดเห็นและแลกเปลี่ยนหนังสือกันอ่าน

21. เปิดโอกาสให้ครูนำหนังสือที่มีแก่นเรื่องและประเภทที่หลากหลายมาให้เด็กอ่านเพื่อให้เขาได้รู้จักตนเอง วัฒนธรรม สังคมและโลกกว้าง เพื่อพัฒนาความรู้ของเด็ก

จันทร์เพ็ญ เชื้อพานิช และ สร้อยสน สกลรักษ์ (2542 : 187 – 189) กล่าวว่า ครูควรมีบทบาทในการพัฒนาความสามารถในการอ่านของนักเรียนที่เป็นวัยรุ่นไว้ว่า ขั้นตอนการเลือกหนังสือและการรับรู้จากการอ่านหนังสือโดยทั่วไปของวัยรุ่นมี 3 ขั้นตอนคือ

1. เลือกหนังสือที่ชอบและสนใจและรับรู้แค่เรื่องราวที่เกิดขึ้นในเรื่อง
2. เลือกหนังสือที่มีคุณค่าสมควรอ่านและทำความเข้าใจความหมายนัยข้อความรู้ และรู้สึกว่าเป็นส่วนหนึ่งของวาระกรรมที่อ่าน
3. เลือกหนังสือดีมีคุณค่าและรับรู้สุนทรียรสจนเกิดความซาบซึ้งในวาระกรรมที่อ่าน

กล่าวโดยรวมเด็กทุกคนสามารถเป็นนักอ่านที่ดีหรืออย่างน้อยก็อ่านหนังสือเป็นได้ หากครูสอน ขั้นตอนวิธีการอ่านให้เขาเลือกหนังสือที่อยู่ในความสนใจ สนุกและมีคำตอบที่เขาต้องการมาเป็นแบบฝึกหัดขั้นต้นสำหรับการฝึกอ่าน เปิดโอกาสให้เขาได้เรียนรู้และจับประเด็นในส่วนที่เป็นสาระที่ควรได้หลังการอ่าน เด็กจะเป็นผู้ที่อ่านหนังสือเป็น ไม่ปฏิเสธกิจกรรมการอ่าน และกลายเป็นักอ่านที่ดีไปได้ หลังจากนั้นครูก็เลื่อนระดับของหนังสือจากแค่สนุก ตรงกับความสนใจและมีสาระบ้างไปสู่หนังสือดีมีประโยชน์ มีคุณค่า เพื่อให้เขาได้พัฒนาศักยภาพของตนเอง เขาก็จะเกิดแรงจูงใจในการอ่าน เมื่อพอจะมีเวลาหรือมีโอกาสพวกเขา ก็จะหยิบหนังสือขึ้นมาอ่าน และรู้จัก เก็บเกี่ยวคุณค่าด้านต่าง ๆ จากสิ่งที่เขาอ่านได้

4. กระบวนการอ่าน (The Process of Reading)

ภิญโญ ช่างสาน (2542 : 223 : 224) ได้กล่าวว่ากระบวนการในการอ่านมิใช่เพียงการมองเห็นตัวอักษรหรือข้อความเท่านั้น แต่ต้องอาศัยภูมิหลังของผู้อ่านในหลายด้านประกอบกัน จึงจะอ่านเข้าใจข้อความนั้นตรงตามที่ผู้เขียนต้องการสื่อ การอ่านเป็นกระบวนการทางสมอง มิใช่เพียงการใช้ตามองสิ่งพิมพ์หรือข้อความเท่านั้น ความหมายก็มีอยู่ในตัวอักษร แต่อยู่ในความคิดของผู้เขียนกับความคิดของผู้อื่น การอ่านจึงเป็นกระบวนการสร้างความหมายจากสารที่ผู้เขียนสื่อโดยอาศัยภาษา จึงสอดคล้องกับ จิววรรณ คูหาภินันท์ (2542 : 1 : 2) ได้กล่าวถึงว่า

กระบวนการอ่านเป็นกระบวนการที่เกิดขึ้นเป็น 2 ส่วน ได้แก่

1. กระบวนการทางกายภาพ โดยวิธีการใช้สายตา เพื่อให้เกิดการอ่านอย่างมีประสิทธิภาพ
2. กระบวนการทางสมองและระบบประสาท ภายในร่างกายของมนุษย์โดยวิธีที่สายตาส่งสิ่งที่ได้รับรู้เข้าสู่เข้าไปบันทึกเก็บไว้ในเซลล์สมองให้มากที่สุด อันเป็นประสิทธิผลของการอ่าน

สมองของมนุษย์มีความมหัศจรรย์มาก สามารถรวมเซลล์ประสาทไว้นับล้าน ๆ เซลล์อยู่ในเนื้อสมอง ซึ่งแบ่งออกเป็น 2 ซีกและมีใยประสาทเป็นจุดเชื่อม ซึ่งจะเห็นได้ว่า สมองคนเรามีการทำงานหลัก ๆ อยู่ 3 ส่วน คือ

1. ซีกซ้าย เกี่ยวกับการเรียนรู้สิ่งต่าง ๆ เลข ภาษา ซึ่งเด็กไทยเก่งภาษา
2. ซีกขวา เกี่ยวกับการคิดริเริ่ม สร้างสรรค์ไหวพริบ จินตนาการ การมองภาพรวม การคิดใหม่ ๆ เกิดจาก การทำงานศิลปะ ดนตรี กีฬาที่อิสระไม่ถูกบังคับ (เด็กไทยไม่ค่อยพัฒนาด้านนี้)
3. ใยประสาทและจุดเชื่อมเป็นตัวเชื่อมเซลล์ประสาท (Neuron) เพื่อให้สามารถสื่อสารในการทำงานร่วมกันได้เกี่ยวกับการแก้ไขปัญหาซึ่งสำคัญมากในการใช้ชีวิตหลังจากจบการศึกษา เกิดจากการได้เล่น ได้ทำอะไรด้วยตนเอง การได้ฟังการเล่านิทาน ความรักความอบอุ่น การโอบกอดของพ่อแม่ การทำงานศิลปะดนตรี กีฬาก็เกิดใยประสาทมากขึ้น ซึ่งจะเกิดมากในช่วง 10 – 14 ปีแรก หลังจากนั้นก็ปรับเปลี่ยนอีกเล็กน้อย และมีผลวิจัยออกมาว่าเด็กไทย ได้รับการพัฒนาต่ำกว่าความเป็นจริง 44% และยังเรียนในระบบโรงเรียนไทยสูงขึ้น ความคิดริเริ่มสร้างสรรค์จะลดลง

การอ่านเป็นกระบวนการที่ต้องพัฒนาและฝึกฝนไปเรื่อย ๆ เพื่อให้สามารถอ่านได้อย่างรวดเร็วและอ่านได้อย่างแตกฉาน รู้จักใช้ความคิดอย่างมีเหตุผลตามไปด้วย ขณะที่อ่าน

สามารถนำความรู้ที่ได้ไปประพฤติปฏิบัติตามหรือนำไปใช้ประโยชน์ได้ ในการดำเนินชีวิตประจำวันทั้งในการศึกษาเล่าเรียนและการประกอบอาชีพ

ภิญโญ ช่างสาน (2542 : 222 : 224) ได้กล่าวเน้นว่า การฟังเป็นขบวนการที่เกิดขึ้นอย่างต่อเนื่อง ดังนี้

1. การมองเห็นตัวอักษร ขั้นแรกของการอ่านเกิดขึ้นเมื่อผู้อ่านมองเห็นตัวอักษรที่ประกอบขึ้นเป็นคำหรือข้อความอย่างชัดเจน และสามารถรับรู้ได้ว่าคำหรือข้อความที่มองเห็นนั้นอ่านอย่างไร

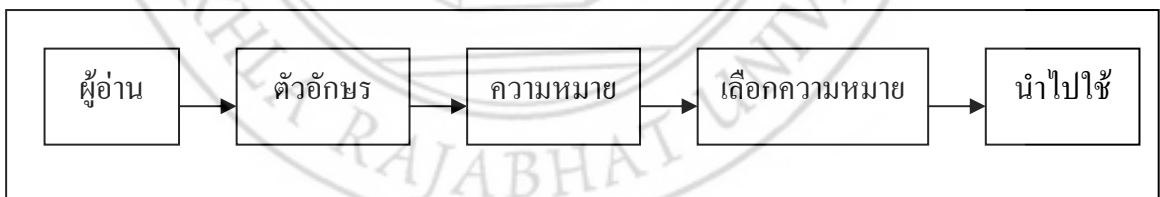
2. การเข้าใจความหมาย การมองเห็นตัวอักษรที่ประกอบขึ้น เป็นคำหรือข้อความอย่างชัดเจนแล้วอ่านได้ การอ่านที่แท้จริงนั้นผู้อ่านจะต้องค้นหาความหมายของคำ หรือข้อความ ซึ่งอาจจะใช้วิธีการแปลความ ตีความ หรือขยายความตามความยากง่าย หรือความสลับซับซ้อนของข้อความนั้น ๆ

3. การเลือกความหมายคำหรือข้อความที่อ่าน อาจจะมีหลายอย่าง ทั้งความหมายโดยตรง และความหมายโดยนัย

ผู้อ่านจะต้องเลือกเอาความหมายที่ถูกต้องและเหมาะสมที่สุด โดยการพิจารณาจากบริบทต่าง ๆ มาเป็นเหตุเป็นผลซึ่งกันและกัน การอ่านอย่างนี้ ถือเป็น การอ่านที่สมบูรณ์ขึ้น เพราะผู้อ่านได้ใช้ทั้งทักษะด้านความเข้าใจและทักษะด้านความคิดเชิงวิจารณ์มาประกอบกัน

4. การนำไปใช้ การอ่านจะสมบูรณ์ที่สุดก็ต่อเมื่อผู้อ่าน ได้ใช้วิจารณญาณเลือกเอาความรู้ ความคิด หรือความรู้สึกที่ดี ที่ได้จากการอ่าน ไปใช้ให้เกิดประโยชน์ทั้งต่อตนเองและสังคมต่อไป

จากกระบวนการในการอ่านดังกล่าว อาจสรุปเป็นแผนภูมิได้ดังนี้ คือ

ขบวนการอ่านที่กล่าวข้างต้น พอสรุปได้ว่า ขบวนการอ่านที่เกิดขึ้นนั้นแบ่งได้เป็น 2 ประการคือ กระบวนการอ่านทางกายภาพ และกระบวนการทางสมอง และระบบประสาทภายในร่างกายมนุษย์ เป็นต้น

5. ทฤษฎีสถิตีมากับการสอนอ่าน

แม็คเคย์ (Mckay. 1987 : 18-20) รูบิน (Rubin. 1991 : 12) วิสาข์ จิตวิตร (2543 : 20) ได้กล่าวโดยสรุปถึงทฤษฎีสถิตีมา (Scheme Theory) ว่าเป็นทฤษฎีที่อธิบายถึง

1. วิธีการจัดระเบียบความรู้ในสมองของคนเรา
2. วิธีการรับเอาความรู้ใหม่เข้าไปรวมกับความรู้เดิม
3. วิธีการแก้ไขความรู้เดิมให้เหมาะสม

Scheme หมายถึง การบรรยายเกี่ยวกับกลุ่มของความรู้ ซึ่งประกอบด้วยโครงสร้างความรู้ที่ผู้อ่านมีอยู่เดิมแล้ว (Schemata) หรือ Frameworks หรือ Knowledge Structures ที่เรียงรายกันอยู่เป็นระดับชั้น จัดอยู่เป็นกลุ่มตามคุณสมบัติที่คล้ายคลึงกันและมีความสัมพันธ์ซึ่งกันและกัน โครงสร้างความรู้เดิมเหล่านี้เปรียบเสมือนพิมพ์เขียว แผนงาน หรือโปรแกรมคอมพิวเตอร์ซึ่งมี Schemes ทำหน้าที่ผนึกข้อความที่ผู้รับเข้าไปไว้ร่วมกัน

กลุ่มโครงสร้างความรู้มีหน้าที่เกี่ยวกับการอ่าน คือ เป็นสิ่งชี้นำเรื่องให้กับผู้อ่านและจัดโครงสร้างเรื่องไว้สำหรับเรื่องใหม่ ในขณะที่ผู้อ่านระลึกเรื่องและเรื่องเหล่านี้จะถูกนำไปบรรจุไว้ในโครงร่างหรือโครงสร้าง (Schemata) อยู่ภายใต้โครงสร้างที่จัดไว้

โครงสร้างความรู้เดิม (Schemata) เหล่านี้สร้างขึ้นมาจากประสบการณ์เดิมของผู้อ่าน และเป็นเครื่องช่วยชี้นำผู้อ่านในขณะที่ต้องการเข้าใจสิ่งต่าง ๆ ทั้งยังช่วยผู้อ่านคาดการณ์ไว้ล่วงหน้าเกี่ยวกับเหตุการณ์ในเรื่องด้วย ผู้อ่านจะนำโครงสร้างความรู้เดิมนี้ไปใช้ประกอบการอ่านเรื่อง ซึ่งมีบทบาทสำคัญต่อการเข้าใจมากกว่าโครงสร้างภาษา (Language Structure) และกระบวนการภาษาที่ใช้ในข้อเขียน แต่อย่างไรก็ตาม ความสามารถในการอ่านต้องประกอบขึ้นด้วยความรู้ทางภาษา (Linguistic Knowledge) ความรู้ทั่วไปและปริมาณที่ความรู้เดิมเหล่านั้นถูกกระตุ้นให้ทำงานที่กระบวนการทางสมองกำลังดำเนินการอยู่

โครงสร้างความรู้เดิม แบ่งออกได้ 2 ชนิด คือ

1. โครงสร้างความรู้เดิม แบบรูปนัย (Formal Schemata) หมายถึง การที่ผู้อ่านมีความรู้เกี่ยวกับลักษณะลีลาการเขียนและโครงร่างของเรื่องมาก่อน เช่น การเขียนเชิงบรรยาย นิทาน วิทยาศาสตร์ หนังสือพิมพ์ ถ้าผู้อ่านมีลักษณะไวต่อลักษณะโครงสร้าง การเขียนและรู้จักใช้ความรู้เดิมเหล่านี้ให้เป็นประโยชน์ในขณะที่อ่าน จะช่วยได้อย่างมากทางด้านความเข้าใจและความทรงจำ ลักษณะการเขียนของเรื่องราวต่าง ๆ จะแตกต่างกันไปและมักจะมีลักษณะโครงสร้างการเขียนเฉพาะแต่ละรูปแบบ เช่น นิทาน การบรรยาย การพรรณนา เป็นต้น และในบรรดาโครงสร้างการเขียนทั้งหมด โครงสร้างเกี่ยวกับการเขียนเชิงบรรยาย (Narrative Scheme) มาแล้วการอ่านจึงไม่มีปัญหา

2. โครงสร้างความรู้เนื้อหา (Content Schemata) การที่ผู้อ่านมีความรู้เดิมเกี่ยวกับเนื้อหาของเรื่องในสาขาวิชาใดวิชาหนึ่งมาก่อน เช่น เศรษฐกิจ การแพทย์ ธุรกิจ เป็นต้น จะช่วยให้เกิดความเข้าใจดีขึ้น ผู้อ่านที่มีโครงสร้างความคิดแขนงนี้จะรับรู้เรื่องได้เร็วกว่าผู้ที่ไม่เคยมีประสบการณ์ ความรู้เนื้อหาเหล่านี้มาก่อน

ผู้อ่านจะต้องมีโครงสร้างความรู้ทั้งสองประเภท เพราะการมีความรู้เกี่ยวกับเรื่องที่อ่านมาก่อนจะช่วยเพิ่มความสามารถในการเดาเรื่องได้ดีขึ้นและถ้ามีความรู้เดิมเกี่ยวกับรูปลักษณะการเขียนที่ดีก็ย่อมได้เปรียบเพราะประสิทธิภาพการอ่านจะต้องแปรไปตามลักษณะประโยคอนุเขตและการจัดระเบียบการเขียนเรื่องหรือถ้าผู้อ่านมีความรู้หรือภูมิหลังในเรื่องที่เฉพาะเจาะจงทางด้านเนื้อหาที่จะสามารถอ่านบทอ่านที่เกี่ยวข้องได้เข้าใจว่าผู้ที่ไม่มีภูมิหลังมาก่อนเลย ([http : iteslj.org/Articles/Stott-Schema.html](http://iteslj.org/Articles/Stott-Schema.html))

ดังนั้นผู้อ่านควรจะมีโครงสร้างความรู้ทั้งสองประเภท เพื่อช่วยให้เกิดความเข้าใจในการอ่านได้ดียิ่งขึ้น

จากแนวคิดดังกล่าวสรุปได้ว่า ความรู้เดิมของผู้อ่านที่เกี่ยวกับเนื้อหาและรูปแบบของงานเขียนมีอิทธิพลต่อการอ่านของผู้เรียนเป็นอย่างมาก ความรู้เดิมเหล่านี้มีประโยชน์ในการคาดคะเน ตีความและสรุปความของข้อมูลใหม่เพื่อที่จะปรับข้อมูลให้เข้ากับข้อมูลเดิมที่มีอยู่แล้วในตัวผู้เรียน แล้วเก็บข้อมูลนั้นไว้ใช้ต่อไป ความสามารถของผู้เรียนในการนำความรู้เดิมมาคาดคะเนข้อมูลใหม่ได้ เพื่อที่จะช่วยให้ผู้เรียนอ่านเรื่องนั้น ๆ ได้รวดเร็วยิ่งขึ้น โดยยึดสิ่งที่รู้แล้วหรือความรู้เดิมเป็นหลักแล้ว ในการทดสอบการคาดคะเนในขณะที่อ่านเนื้อเรื่องนั้น ๆ

เอกสารเกี่ยวข้องกับการสร้างบทเรียนการอ่าน

1. การเรียนรู้จากบริบทใกล้ตัวนักเรียน

ในการจัดกระบวนการเรียนรู้ตามแนวปฏิรูปการศึกษาตามพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติมีความมุ่งเน้นให้นักเรียนได้เรียนรู้จากประสบการณ์จริงโดยอาศัยบริบทในท้องถิ่นเป็นสำคัญ ผู้เรียนจะต้องได้เรียนจากประสบการณ์จริง จากสภาพแวดล้อมรอบตัวนักเรียน สิ่งใกล้ตัวและสอดคล้องกับความต้องการและสภาพแวดล้อมด้วย ซึ่งสอดคล้องกับแนวความคิดของโครงการประสานงานโครงการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ กระทรวงศึกษาธิการ (2540 : 38 – 39) ที่ว่าบทบาทของครูจะต้องเปลี่ยนไปโดยจะต้องพยายามสร้างโอกาสให้นักเรียนได้พัฒนาความสามารถของตนเองซึ่งต้องไม่ใช่แค่การจำข้อมูลเท่านั้น หากจะให้ประสบความสำเร็จดังกล่าว ครูจะต้องเตรียมการสอนโดยคำนึงถึงสิ่งดังต่อไปนี้

1. ผู้เรียน ขอให้ตระหนักในความต้องการและความสามารถของแต่ละคนต้องคำนึงถึงอายุ ความรู้พื้นฐาน ประสบการณ์และวิธีเรียนรู้ของผู้เรียน ซึ่งจะแตกต่างกันออกไป ในการเลือกกิจกรรมการสอน ครูจะต้องตระหนักถึงความแตกต่างเหล่านี้ด้วย

2. จุดประสงค์การเรียนรู้ ต้องคิดเสมอว่าผู้เรียนจะต้องเกิดการเรียนรู้อะไรบ้างและต้องสามารถทำอะไรได้บ้างจึงประสบความสำเร็จ

ครูสามารถนำเอาความต้องการของนักเรียนมาผสมผสานกันเข้ากับหลักสูตรเพื่อกำหนดเป็นหัวเรื่องหลักสูตรบูรณาการต่าง ๆ ในแต่ละหัวเรื่องสามารถนำมาสร้างสรรค์โอกาสการเรียนรู้ได้อย่างกว้างขวาง โดยใช้แผนการจัดการเรียนรู้ต่าง ๆ ซึ่งนี่คือแนวทางที่จะคิดเนื้อหาการสอนขึ้นมา ถ้าจะให้ดีที่สุด ครูที่สอนระดับเดียวกันควรจะได้พัฒนาเนื้อหาพร้อมกัน นักเรียนจะพัฒนาความสามารถต่อไปนี้จากการทำกิจกรรมแบบประสบการณ์โดยอาศัยบริบทท้องถิ่นที่ใกล้ตัวนักเรียน ดังนี้

1. ความรู้ ในการจัดวิชาการก็จะถูกพัฒนาอยู่แล้ว แต่ในการสอนแบบประสบการณ์ความรู้จะผ่านเข้ามาจากหลาย ๆ วิธีการ โดยนักเรียนทำกิจกรรมในโครงการต่าง ๆ ที่สำคัญที่สุดคือ นักเรียนไม่ได้ท่องจำข้อมูลจำนวนมากที่ถูกป้อนให้ แต่จะค่อย ๆ ซึมซับและค้นพบความรู้จากการทำงานด้วยกระบวนการประยุกต์ข้อมูลไปใช้ในสถานการณ์จริง

2. ทักษะ ได้รับการพัฒนาจากประสบการณ์การเรียนรู้ที่ควรจัดให้ ตัวอย่างเช่นนักเรียนจะสามารถเพิ่มทักษะของตนในด้านต่าง ๆ ดังนี้

2.1 การรวบรวมข้อมูลและคิดอย่างมีวิจารณญาณ

2.2 การระบุปัญหาและแนวทางแก้ไขปัญหา

2.3 การพัฒนาและปฏิบัติตามแผนการทำงานร่วมกัน

2.4 นำเสนอแนวคิดโดยการพูดและการเขียน

2.5 เจตคติและการให้คุณค่า จะถูกส่งเสริมขึ้นมาเพื่อส่งเสริมการเป็นพลเมืองดีและมีคุณภาพในระบอบประชาธิปไตย ความเชื่อในการศึกษาตลอดชีวิต

3. บรรยากาศการสอน ต้องตระหนักว่าทำอย่างไรจึงจะใช้ห้องเรียน รวมไปถึงสิ่งแวดล้อมนอกห้องเรียน (ในชุมชน ในบริบทใกล้ตัวนักเรียน) มาสร้างให้เกิดโอกาสการเรียนรู้ทำอย่างไรจึงจะนำเอาสภาพธรรมชาติและสังคมรอบ ๆ ตัวนักเรียนมาใช้ให้เกิดประโยชน์ หัวเรื่องหลักสูตรแบบบูรณาการแบบใดจึงจะช่วยให้ นักเรียนพัฒนาความสามารถของตนเองได้ ภายในบรรยากาศการสอนดังกล่าว มีหลายเรื่องที่คุณครูจะต้องคำนึงถึง เมื่อจะสร้างบทเรียนต่าง ๆ มีดังนี้

3.1 ต้องการสื่อใดบ้าง และมีอะไรอยู่บ้าง

3.2 จำเป็นต้องจัดหรือปรับห้องเรียนในลักษณะใดบ้าง

3.3 จะต้องปรับตารางสอนอย่างไรบ้าง

3.4 หากจะต้องมีกิจกรรมนอกห้องเรียน ต้องจัดการอะไรบ้าง

3.5 นักเรียนจะดูแลรับผิดชอบอะไรได้บ้าง ครูจะดูแลส่วนใด

3.6 ในชุมชนมีใครมีความสามารถพิเศษด้านใดบ้าง ซึ่งสามารถพัฒนาหรือมาช่วยในโครงการบางอย่างได้

4. ผู้สอน ต้องคำนึงถึงบทบาทของตนที่เปลี่ยนไป ให้นักเรียนร่วมรับผิดชอบในการเรียนรู้ของตนเอง จะทราบได้อย่างไรว่าควรปล่อยให้ให้นักเรียนเรียนเองแค่ไหนและครูควรจะช่วยดูแลแค่ไหน การสอนในแนวนี้ครูจะต้องกำหนดเป้าหมายการเรียนรู้ จัดกิจกรรม จัดเตรียมสื่อ และแหล่งข้อมูล สาธิตเทคนิค วิธีการ ใช้ทักษะในการเป็นผู้ประสาน (Facilitator) และหาแนวทางเชิงสร้างสรรค์ในการประเมินการเรียนรู้ของนักเรียน

การสอนที่จะพัฒนาให้ผู้เรียนได้เรียนรู้จากประสบการณ์จริงโดยอาศัยบริบทใกล้ตัว ผู้เรียนอาจมีวิธีการดังนี้ (อมรวิชัย นาคทรพรพ. 2542 : 27 – 28)

1. ให้เด็ก ๆ ได้ทำจริงคิดเองระดับกระแงกับการเรียน
2. ให้กระบวนการกลุ่มกระตุ้นการเรียนรู้
3. ให้ชุมชนเป็นหุ้นส่วนในกระบวนการเรียนรู้ของเด็ก
4. ให้ประสบการณ์ทุกอย่างถูกจัดเป็นระบบความรู้

นอกจากนี้ อมรวิชัย นาคทรพรพ (2542 : 52) กล่าวต่อไปว่า กระบวนการเรียนรู้เพื่อปลดปล่อยศักยภาพของเด็กที่เน้นบริบทท้องถิ่นมีข้อคิดที่สำคัญ ๆ ดังนี้

1. เด็ก ๆ ต้องเรียนและเล่นไปพร้อม ๆ กัน การเรียนรู้ที่ดีต้องแทรกอยู่ในการเล่น

ต่าง ๆ ตามประสาเด็ก การกำหนดหัวข้อและกิจกรรมการเรียนรู้ควรกำหนดให้ตรงกับนิสัยและจริตของเด็ก

2. บทเรียนหนึ่ง วิชาหนึ่ง กิจกรรมหนึ่ง ไม่จำเป็นต้องเรียนรู้เรื่องเดียวแต่สามารถผสมผสานการเรียนรู้ที่เป็นองค์รวมหลาย ๆ เรื่องพร้อม ๆ กันได้ เพราะนั่นคือชีวิตจริงที่เราไม่อาจมองอะไรแยกส่วนได้

3. ครูอย่าไปตีกรอบมากนักกว่าเด็กต้องรู้อะไร เมื่อไร เพราะการเรียนรู้เป็นกระบวนการต่อเนื่อง ครูสมควรเน้นที่พัฒนาการของเด็กและทัศนคติที่ดีของเด็กต่อการเรียนรู้

4. ครูกับผู้ปกครองต้องเข้าใจกัน และสื่อสารกันให้ใกล้ชิดเพื่อให้แน่ใจว่าในขณะที่ย้ายหนึ่ง “ปลดปล่อย” อีกฝ่ายมิได้ “คุมขัง” ศักยภาพเด็ก การประสานบ้านกับโรงเรียนเป็นเรื่องสำคัญ

นอกจากนี้ อุดม เขยกิจวงศ์ (2545 : 40-41) ได้กล่าวสรุปเกี่ยวกับการจัดการเรียนรู้ตามสภาพจริง (Authentic learning) โดยใช้บริบทท้องถิ่น สิ่งใกล้ตัวนักเรียน ในการจัดการเรียนการสอนในศตวรรษใหม่ ได้ปรับเปลี่ยนเป็นการเสริมสร้างให้นักเรียนสามารถสร้างความรู้และปัญญาด้วยตนเอง โดยครูและผู้เรียนเป็นผู้ร่วมกันวางแผนการเรียนรู้ สิ่งที่เรียนมาจากความต้องการของผู้เรียนเอง การจัดการเรียนการสอนในลักษณะดังกล่าวจะทำให้การเรียนรู้เกิดขึ้นอย่างรวดเร็วและตอบสนองชีวิตจริงได้ เป็นลักษณะของการจัดการเรียนรู้ตามสภาพจริง สิ่งใกล้ตัวนักเรียน โดยคำนึงถึงชีวิตและองค์ความรู้ของผู้เรียนที่มีหลากหลายรอบ ๆ ตัว ซึ่งสามารถกระทำได้ดังนี้

1. การเรียนโดยการปฏิบัติในชีวิตจริง สามารถถ่ายโยงไปสู่สถานการณ์ใหม่ได้ดีกว่าการนำความรู้จากการเรียนรู้ทั่ว ๆ ไปที่ไม่ใช่สภาพจริง สิ่งใกล้ตัวนักเรียน

2. ผู้เรียนได้ใช้ความคิดและการปฏิบัติอย่างมีความหมายต่อตัวผู้เรียน เนื่องจากผู้เรียนได้คิดงานเองและปฏิบัติตามความคิดของเขา ย่อมทำให้เกิดความมุ่งมั่นและทำให้สำเร็จเพื่อที่จะได้เห็นผลแห่งการคิดนั้น

3. กระตุ้นให้ผู้เรียนอยากคิด อยากทดลองและปฏิบัติกำหนดปัญหาที่ท้าทายช่วยและเป็นไปได้ในชีวิตจริง นอกจากมีความหมายต่อผู้เรียนแล้วยังทำให้ผู้เรียนไม่เบื่อหน่ายอยากคิดอยากทำให้สำเร็จ

4. เน้นให้ผู้เรียนอยากคิดและปฏิบัติด้วยแนวทางของตนเอง แนวคิดที่เน้นชีวิตจริงมุ่งให้ผู้เรียนแก้ปัญหาด้วยวิธีของตนเอง ปฏิบัติในสิ่งที่ตนชอบ ดังนั้นการกำหนดงานควรจะเปิดกว้างให้ผู้เรียนได้มีอิสระในการคิด ไม่ควรเป็นงานที่ทำตามคำสั่งเพราะจะไม่ก่อให้เกิดความคิดสร้างสรรค์

5. ส่งเสริมให้นำความรู้จากหลายเนื้อหาวิชามาประยุกต์ใช้ให้เป็นธรรมชาติของชีวิตจริง สิ่งใกล้ตัวผู้เรียน

6. การเรียนการสอนและการประเมินผลเกิดขึ้นพร้อมกัน

สำหรับ วรภัทร์ ภูเจริญ (2544 : 111 – 119) กล่าวว่า ผู้สอนจะต้องรู้จักลักษณะการเรียนรู้ของผู้เรียนว่าเป็นไปในลักษณะใด ครูผู้สอนจึงจะจัดการเรียนรู้ให้เหมาะสมกับผู้เรียน ซึ่งสอดคล้องกับแนวความคิดของ จริยา เหนียนเฉลย (2546 : 17) ที่ว่า สื่อการสอนทำให้การเรียนรู้ง่ายขึ้นประหยัดเวลา และช่วยสร้างความเข้าใจในเรื่องราวที่ครูสอนได้เร็วและจำได้ถาวร เพราะฉะนั้นครูควรใช้สื่อกิจกรรมการสอนที่หลากหลายสามารถกระตุ้นให้นักเรียนได้ใช้กระบวนการคิดและกระบวนการกลุ่มอย่างเต็มที่ ทำให้การเรียนการสอนดำเนินไปอย่างมีประสิทธิภาพ การจัดกิจกรรมการเรียนควรจัดให้มีความหลากหลายเพื่อให้เหมาะสมกับ

ความสามารถ และความสนใจของนักเรียนทุกคน ครูควรเปิดโอกาสให้นักเรียนมีส่วนร่วมในการจัดกิจกรรมให้มากขึ้น

สรุปได้ว่า การจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยเน้นบริบทใกล้ตัวนักเรียนเป็นกระบวนการเรียนรู้ที่มุ่งพัฒนาผู้เรียนตามศักยภาพอย่างแท้จริง โดยมีความมุ่งมั่นที่จะส่งเสริมให้ผู้เรียนได้เรียนรู้จากสื่อและเรื่องราวที่ใกล้ตัวนักเรียนเป็นสิ่งสำคัญ เพราะจะเป็นสิ่งที่ทำให้นักเรียนสามารถสร้างองค์ความรู้ได้ด้วยตนเอง มีความสนใจในเรื่องที่เรียนจนทำให้การเรียนการสอนในครั้งนั้น ๆ ประสบความสำเร็จและมีประสิทธิภาพ

2. แนวทางในการสร้างบทเรียนการอ่าน

ในการจัดทำบทเรียนการอ่าน เพื่อส่งเสริมและจูงใจให้นักเรียน รักการอ่านนั้น ครูผู้สอนต้องทราบแนวทางในการสร้างบทเรียน การอ่านสำหรับนักเรียนที่ต้องการพัฒนาทักษะการอ่านและจูงใจให้รักการอ่านเพื่อจะได้สร้างบทเรียนให้เหมาะสมกับนักเรียน ซึ่งมีนักวิชาการหลายท่านได้เสนอแนวทางในการสร้างบทเรียนการอ่านมีดังนี้

สิวกานต์ ปทุมสูติ (2540 : 20 – 22) กล่าวว่า ลักษณะของบทเรียนที่ดีที่ควรเลือกอ่านควรมีลักษณะ ดังนี้

1. เนื้อหาดี

- 1.1 มีแง่มุมที่แปลกใหม่ ที่ประทับใจตรงใจและปลุกเร้ามนต์
- 1.2 มีความเหมาะสมกับยุคสมัยหรือไม่จำกัดกาลเวลา เรียกว่า “อกาลิโก”
- 1.3 มีความถูกต้องในด้านข้อมูลเนื้อหา
- 1.4 มีสาระประโยชน์ควรค่าแก่การรับรู้ศึกษา
- 1.5 มีความเหมาะสมกับกลุ่มเป้าหมาย
- 1.6 มีการเรียบเรียงหมวดหมู่ และลำดับความสำคัญของเนื้อหาดี
- 1.7 มีเอกภาพ คือ ความเป็นหนึ่งเดียวกันของเนื้อหา มีสัมพันธภาพ คือ

ความเกี่ยวเนื่องสอดรับกันของเนื้อหาและมีสารัตถภาพ คือ ความมีสาระประเด็นสนับสนุนเนื้อหาหลักอย่างมีน้ำหนัก

2. ความคิดดี

- 2.1 มีแง่มุมความคิดที่แหลมคม แปลกใหม่ และมีความกระตือรือร้นให้คิด
- 2.2 สร้างสรรค์ความคิดความรู้สึกที่ดีต่อผู้อ่าน
- 2.3 มีพลังปลุกมนต์ โนคติ อุดมคติ และอุดมการณ์
- 2.4 มีทางเลือกเป็นทางออกใหม่ ๆ และเป็นไปได้

- 2.5 มีเหตุผลละเอียดอ่อน รอบคอบ และสอดคล้องกันตลอดสายความคิดนั้น
- 2.6 ไม่ลอกเลียนแนวคิดผู้อื่น
- 2.7 ไม่ซ้ำซากจำเจ
- 2.8 ไม่วกวนสับสน
- 2.9 ไม่จำกัดค้นแคบ
- 2.10 ปราศจากอคติ
3. ภาษาดี
 - 3.1 ภาษามีความแปลกใหม่ในกระบวนการเขียนหรือการเรียบเรียง โดยไม่ทำให้หลักนิยมนำสำคัญทางภาษาเสื่อมเสีย
 - 3.2 มีความเกลี้ยกล่อมเพราะพริ้ง มีรสรู้สึก มีชีวิตชีวา ไม่จืดชืด ไม่แข็งกระด้างและไร้ชีวิต
 - 3.3 มีพลังเร้าใจ โน้มน้าวใจ และชวนให้ติดตาม
 - 3.4 ใช้คำเหมาะสมความหมาย
 - 3.5 ผูกคำเข้าประโยคสละสลวยและเหมาะสมกับหลักนิยมนำภาษา
 - 3.6 ใช้สำนวนโวหารเหมาะสมประโยคและความหมาย
 - 3.7 ใช้ภาษาเหมาะกับเรื่องและกลุ่มผู้อ่านเป้าหมาย
 - 3.8 มีความลงตัวกับรูปแบบ เนื้อหา และความคิด
 - 3.9 มีประสิทธิภาพในการสื่อสาร
4. รูปแบบและการนำเสนอดี
 - 4.1 มีกลวิธีนำเสนอที่แปลกใหม่และงดงาม
 - 4.2 การใช้รูปแบบที่มีลักษณะนิยมอยู่เดิมสามารถใช้ได้อย่างถูกต้องและลงตัว
 - 4.3 การใช้รูปแบบใหม่ หรือรูปแบบเชิงประยุกต์ หรือรูปแบบที่สร้างสรรค์ขึ้นใหม่ก็ตาม สามารถใช้ได้อย่างลงตัว และกลมกลืนกับเนื้อหา ความคิด และกลวิธีทางภาษา
 - 4.4 มีความเหมาะสมกับกาลสมัยและกลุ่มผู้อ่านเป้าหมาย
 - 4.5 มีความแนบเนียนเป็นธรรมชาติทั้งรูปแบบและการนำเสนอ
5. การจัดพิมพ์ดี
 - 5.1 การจัดรูปเล่มเหมาะสมงามน่าอ่าน
 - 5.2 กระดาษและกระบวนการจัดพิมพ์มีคุณภาพ
 - 5.3 การพิสูจน์อักษรและความถูกต้องต่าง ๆ มีความถูกต้องสมบูรณ์
 - 5.4 ภาพปกและภาพประกอบเหมาะสม

5.5 กำหนดราคาได้เหมาะสมกับคุณภาพโดยรวม

จากความคิดของนักการศึกษาไทยสามารถประมวลได้เป็นสังเขปดังนี้ บทเรียนการอ่าน เป็นเรื่องสั้น ๆ น่าสนใจมีสาระ มีความคิดดี แปลกใหม่ ง่าย ๆ ใช้ภาษาที่ไม่ซับซ้อน มีภาพประกอบที่เหมาะสม เนื้อหาดีเหมาะสมตามความสนใจของนักเรียน ซึ่งสอดคล้องกับ วิสาข์ จิตวิตร์ (2543 : 257) กล่าวว่า

การคัดเลือกบทอ่านควรคำนึงถึงสิ่งต่าง ๆ ดังนี้

1. บทอ่านบอกนักเรียนถึงสิ่งที่เขาไม่รู้มาก่อน
2. แนะนำให้นักเรียนคิดสิ่งใหม่ ๆ ที่ไม่เคยได้คิดมาก่อน
3. ช่วยให้เข้าใจว่าคนอื่น ๆ คิดและรู้สึกอย่างไร
4. ทำให้อยากอ่านบทเรียนนั้นต่อไป
5. บทเรียนอ่านนั้นทำทาสติปัญญาของนักเรียน
6. ถ้ามีศัพท์ใหม่ ๆ ในบทเรียนอ่านนั้น ศัพท์เหล่านั้นมีค่าต่อการเรียนรู้หรือไม่

อย่างไร

กล่าวโดยสรุป หากพิจารณาตามความคิดเห็นของนักการศึกษาแล้ว อาจกล่าวได้ว่าความคิดเห็นของนักการศึกษาทุกคนเพื่อต้องการกระตุ้นให้นักเรียนต้องการอ่านหนังสือ ด้วยความสนุกสนาน จนกระทั่งเกิดทักษะในการอ่านและกลายเป็นนิสัยรักการอ่านต่อไป

3. ลักษณะของบทเรียนการอ่าน

ในการสร้างบทเรียนการอ่าน ต้องคำนึงถึงแนวทางในการสร้างบทเรียนการอ่าน และความสนใจในการอ่านของนักเรียนเป็นหลัก ดังนั้นนักวิชาการได้สรุปลักษณะของบทเรียนการอ่านได้ดังนี้

สำหรับ วิสาข์ จิตวิตร์ (2543 : 257) กล่าวว่า ลักษณะของบทเรียนควรมีลักษณะดังนี้

1. บทเรียนการอ่านควรสอนภาษาและเนื้อหาควบคู่กันไป
2. บทเรียนการอ่านควรเหมาะสมสภาพวัฒนธรรมของประเพณี
3. บทเรียนการอ่านเป็นเรื่องง่าย ๆ เหมาะสมกับพัฒนาการของนักเรียน
4. บทเรียนการอ่านต้องสอดคล้องกับจุดประสงค์ของหลักสูตร ตรงกับความ

ต้องการของนักเรียน

5. บทเรียนการอ่านมีภาพประกอบเพื่อทำให้นักเรียนสนใจและช่วยในการสื่อ

ความหมายในการอ่าน

นอกจากนี้ ผู้ที่มีความเห็นคล้ายตาม ฮุยเซนจ์และรุซิก (Huizenge and Ruzic) รวมทั้ง ซิลเบอร์สไตน์ (Silbertstein) คูบิน และออลชเตน (Dubin and Olshtain, 1991 : 149 - 151) มีความเห็นว่าบทเรียนต้องมีลักษณะ ดังนี้

1. ดึงดูดความสนใจให้ผู้เรียนปฏิสัมพันธ์กับเนื้อหาได้
2. มีเนื้อหาหลากหลายเพื่อตอบสนองความต้องการของผู้เรียน
3. ลักษณะของเนื้อหาตรงกับความสนใจของนักเรียน โดยพิจารณาจาก
 - 3.1 ระดับของภาษาที่ใช้
 - 3.2 ระดับของข้อมูลที่น่าเสนอในเรื่อง
 - 3.3 ความผสมผสานกันของตัวละคร
 - 3.4 ความผสมผสานกันของเหตุการณ์ต่าง ๆ ในเรื่อง

ในทำนองเดียวกัน บรัมฟิตและคณะ (Brumfit and Others, 1988 : 171 – 173) มีความเห็นว่าการสร้างบทเรียนการอ่าน ลักษณะของเนื้อหาที่ใช้ในบทเรียนสามารถใช้เนื้อหา ลักษณะเดียวกับเนื้อหาในภาษาแม่ของนักเรียน สำหรับเรื่องที่นักเรียนอ่านได้ไม่ยากนักคือ เรื่องเกี่ยวกับครอบครัว ชีวิตภายในบ้าน การซื้อสินค้า และการเล่น

สำหรับ เคนเนดี และจาร์วิส (Kennedy and Jarvis 1991 : 105) ไฮเซอร์ นีเดอไมเออร์ (Hyzer, Niedermeier, 1991 : บทนำ) เคลเลอร์และเบิร์กแมน (Keller and Burkman, 1993 : 30 – 49) รวมทั้งเอลลิ่งตันและเรซ (Ellington and Race, 1994 : 45 – 53) ได้สรุปลักษณะของบทเรียนการอ่านสำหรับนักเรียนไว้ดังนี้

1. บทเรียนต้องสอดคล้องกับจุดประสงค์ของหลักสูตรและตรงกับความต้องการของนักเรียน
2. เนื้อหาในบทเรียนต้องใกล้เคียงกับสถานการณ์ของนักเรียนและเป็นเรื่องที่นักเรียนคุ้นเคย
3. เนื้อหาที่มีความยากง่ายเหมาะสมกับระดับของนักเรียน ซึ่งจะช่วยให้ผู้เรียนเกิดความมั่นใจว่าจะเรียนได้
4. มีภาพประกอบเพื่อทำให้นักเรียนสนใจและช่วยในการสื่อความหมายในการอ่าน
5. แบบฝึกหัดเป็นลักษณะการตอบคำถามที่หาข้อมูลจากเรื่องที่อ่านหรือบางคำถามอาจจะมีลักษณะที่ผู้เรียนต้องใช้ความพยายามจากการสรุปความเพื่อตอบคำถาม

ในขณะที่เดียวกันได้มีนักวิชาการชาวต่างประเทศคือ ดัดเลย์-เอเวน (Dudley Evan. 1998 : 214) ได้แสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับลักษณะบทเรียนการอ่าน ควรคำนึงถึงสิ่งเหล่านี้คือ

1. ปัญหาทางด้านภาษาของกลุ่มผู้เรียน
2. คำนึงถึงหัวเรื่อง เรื่องราว สถานการณ์ที่ผู้เรียนต้องการ
3. ความต้องการในการสื่อความหมาย
4. ทักษะทางภาษาที่จำเป็นของบทเรียน
5. การเลือกคำศัพท์ โครงสร้างไวยากรณ์ และวัตถุประสงค์ในการใช้ภาษาที่ผู้เรียน

ต้องการ

ในทำนองเดียวกันผู้เชี่ยวชาญทางด้านภาษา เช่น ยุก-ชุน-ลี (Yuk-Chun-Lee. 1995 : 325) ได้มีแนวคิดเกี่ยวกับเกณฑ์ในการเลือกบทเรียนการอ่าน ดังนี้

1. ควรเป็นเรื่องที่ทันสมัยอยู่เสมอ
2. มีความยากง่ายเหมาะกับระดับชั้นของผู้เรียน
3. ควรมีลักษณะหลากหลายทั้งทางด้านเนื้อหาและรูปแบบการเรียน
4. เหมาะกับความต้องการและความสนใจของผู้เรียน
5. ควรเป็นเนื้อหาเกี่ยวกับความรู้เดิม

สำหรับ อัจฉรา วงศ์โสธร (2539 : 283-286) ได้เสนอแนวความคิดในการจัดเนื้อหาลักษณะบทเรียนการอ่าน เพื่อให้ผู้เรียนสามารถนำความรู้ที่เรียนไปใช้ในสถานการณ์ต่าง ๆ ได้ นั่น โดยเฉพาะอย่างยิ่งการเลือกบทเรียนการอ่านควรพิจารณาความสามารถในการนำไปใช้ที่สำคัญ ซึ่งหัวข้อที่ควรเลือกให้ผู้เรียนอ่านหรือสถานการณ์ที่กำหนดขึ้นสามารถศึกษาได้ในหัวข้อเหล่านี้คือ

1. บทเรียน
2. โฆษณา
3. ประกาศ
4. แผนภูมิ
5. คำแนะนำ
6. คำสั่ง
7. บทความทางวิชาการ

นอกจากนี้ บาร์เน็ต และคณะ (Barnett and Others. 1989 : 144) มีความเห็นว่า การพิจารณาเนื้อหาสำหรับนำมาเป็นบทอ่าน จำเป็นต้องพิจารณาความยากง่ายของเนื้อหาในบทอ่าน เพราะว่าการอ่านจะประสบผลสำเร็จได้ขึ้นอยู่กับความยากง่ายของเนื้อหาในบทอ่าน

และปัจจัยที่สำคัญอีกหลายประการ เช่น ประสบการณ์ และภูมิหลังในเรื่องที่อ่าน ความยาวของประโยคเนื้อหา ปริมาณคำศัพท์ ภาษาที่ใช้ในชีวิตประจำวัน ความซับซ้อนของเนื้อหา ภาษา และลีลาการเขียนเหล่านี้เป็นต้น

เกณฑ์ในการจัดระดับความยากง่ายของเนื้อหา พิจารณาจากคุณลักษณะต่อไปนี้

1. เนื้อหาที่มีลักษณะเป็นการชี้แนะ กำหนดให้ผู้อ่านปฏิบัติ
2. เนื้อหาที่มีลักษณะหลากหลายทางภาษา
3. เนื้อหาที่ผู้สื่อประสงค์ให้มีการโต้ตอบกับข้อเท็จจริงที่นำเสนอ
4. เนื้อหาที่ผู้เขียนกับผู้อ่านมีข้อมูลข่าวสารและสมมติฐานร่วมกันน้อยที่สุด

ในขณะเดียวกัน บาร์เน็ต และคณะ (Barnett and Others. 1989 : 56) ได้กล่าวถึงลักษณะของบทเรียนการอ่านที่ดีดังนี้ คือ

1. มีวัตถุประสงค์ที่ชัดเจนและมีความคิดรวบยอดเรื่องเดียว
2. เนื้อเรื่องตรงตามความสนใจของผู้เรียน
3. เนื้อหาที่มีความยากง่ายเหมาะกับวัยของผู้เรียนและ โครงเรื่องดำเนินน่าสนใจ

สนุกสนาน

4. ใช้สำนวนภาษาที่เหมาะสม รัดกุม อ่านง่าย เข้าใจง่าย ไม่สับสนวุ่นวาย ใช้สำนวนภาษาที่ผู้เรียนชอบและคุ้นเคย

5. ควรมีกิจกรรมสอดแทรกหลังจากผู้เรียนอ่านบทอ่านจบไปแล้ว เช่น อธิบาย คำยาก คำถาม ให้วาดภาพหรือกิจกรรมอื่นๆ ที่เหมาะสมและสอดคล้องกับเนื้อหาเรื่องราวในบทเรียนการอ่าน

ดังนั้นการเลือกบทเรียนการอ่าน ควรเลือกบทเรียนการอ่านที่มีหลากหลายรูปแบบ แต่ควรเลือกเนื้อหาที่มีประโยชน์เป็นที่สนใจของผู้เรียน และสามารถนำไปใช้ได้ในชีวิตจริงของผู้เรียน จะทำให้บทเรียนการอ่านมีความหมายต่อผู้เรียนอย่างมากมาย

งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการอ่าน

1. งานวิจัยในประเทศ

สำหรับงานวิจัยในประเทศที่เกี่ยวข้องกับการอ่านภาษาอังกฤษนั้น มีผู้ทำการวิจัยไว้มากมายดังต่อไปนี้

พัทธนันท์ นิลพัฒน์ (2543 : บทคัดย่อ) ทำการวิจัยเรื่อง องค์ประกอบบางประการที่สัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ด้านการอ่านวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 จังหวัด

นครศรีธรรมราช กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยเป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2542 ของโรงเรียนในสังกัดสำนักงานการประถมศึกษา จังหวัดนครศรีธรรมราช จำนวน 889 คน ผลการวิจัยพบว่า พฤติกรรมการสอนภาษาอังกฤษของครู การส่งเสริมของครอบครัว กิจนิสัยในการเรียนของนักเรียนและเจตคติของนักเรียนต่อวิชาภาษาอังกฤษ มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ด้านการอ่านวิชาภาษาอังกฤษอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ส่วนพันธ์ศักดิ์ เหล่าทอง (2540 : บทคัดย่อ) วิจัยเรื่อง การศึกษาเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ในการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 จากการสอนโดยใช้เนื้อหาจากสื่อของจริงและสื่อหนังสือแบบเรียน กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยเป็น นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่กำลังศึกษาในโรงเรียนจะนะวิทยา อำเภอจะนะ จังหวัดสงขลา ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2539 จำนวน 54 คน กำหนดเป็น 2 กลุ่ม โดยวิธีการสุ่มอย่างง่าย ผลการวิจัยพบว่า ผลสัมฤทธิ์ในการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 จากการสอนโดยใช้เนื้อหาจากสื่อของจริงสูงกว่าการใช้เนื้อหาจากสื่อหนังสือแบบเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

สำหรับลาวรรณ ศิริพงษ์พันธ์ (2542 : บทคัดย่อ) ทำการวิจัยเรื่อง ทักษะการอ่านขั้นวิจารณ์ โดยใช้หนังสือพิมพ์ภาษาอังกฤษ กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาคือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ปีการศึกษา 2541 ภาคเรียนที่ 1 โรงเรียนเบญจมราชรังสฤษฎ์ 2 อำเภอเมือง จังหวัดฉะเชิงเทรา จำนวน 41 คน ได้มาจากการสุ่มแบบเจาะจง ผลการวิจัยพบว่า ผลสัมฤทธิ์ทักษะการอ่านขั้นวิจารณ์ โดยใช้หนังสือพิมพ์ภาษาอังกฤษหลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 สรุปได้ว่า ทักษะการอ่านขั้นวิจารณ์โดยใช้หนังสือพิมพ์ภาษาอังกฤษทำให้นักเรียนพัฒนาทักษะด้านการอ่านภาษาอังกฤษได้ดีขึ้น

ส่วนรุ่งจิตต์ อิงวียะ (2542 : บทคัดย่อ) ทำการวิจัยเรื่อง การสร้างบทเรียนเสริมทักษะการอ่านภาษาอังกฤษสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 กลุ่มตัวอย่าง ที่ใช้ในการวิจัยเป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนบ้านกำแพงเพชร อำเภอรัตนภูมิ จังหวัดสงขลา จำนวน 60 คน ผลการวิจัยพบว่า ประสิทธิภาพของบทเรียนคือ 91.2/65.33 ความสามารถในการอ่านของนักเรียนหลังจากใช้บทเรียนแล้วสูงกว่าก่อนการใช้บทเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และความสามารถในการอ่านของนักเรียนกลุ่มที่ใช้บทเรียนเสริมทักษะการอ่านภาษาอังกฤษสูงกว่าความสามารถในการอ่านของนักเรียนกลุ่มที่ไม่ใช้บทเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ซึ่งแสดงให้เห็นว่า บทเรียนเสริมทักษะการอ่านภาษาอังกฤษชุดนี้พัฒนาความสามารถในการอ่านของนักเรียนให้สูงขึ้น

สำหรับอัจชราวดี มีระหงษ์ (2540 : บทคัดย่อ) วิจัยเรื่อง การพัฒนารูปแบบการสอนอ่านจับใจความภาษาอังกฤษสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้น

ประถมศึกษาปีที่ 5 ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2539 โรงเรียนบ้านวังกระแเส สังกัดสำนักงาน การประถมศึกษา อำเภอเมือง จังหวัดนครพนม จำนวน 44 คน ได้มาโดยการสุ่มแบบเจาะจง แล้วใช้วิธีการสุ่มโดยการ จับฉลากนักเรียนเข้าเป็นกลุ่มทดลอง และกลุ่มควบคุม กลุ่มละ 22 คน กลุ่มทดลองได้รับการสอนโดยใช้รูปแบบการสอนอ่านจับใจความที่พัฒนาขึ้น กลุ่มควบคุม ได้รับการสอนโดยวิธีการสอนอ่านตามปกติ ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนที่ได้รับการสอนโดยใช้ รูปแบบการสอนอ่านจับใจความที่พัฒนาขึ้นและมีผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านจับใจความภาษาอังกฤษ สูงกว่า

นักเรียนที่ได้รับการสอนอ่านตามปกติอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ.05 นักเรียนที่ได้รับการสอน โดยใช้รูปแบบการสอนอ่านจับใจความที่พัฒนาขึ้น มีคะแนนความก้าวหน้าสูงกว่านักเรียนที่ได้รับการสอนอ่านตามปกติอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ส่วนลักษณะ ชินวงศ์ (2542 : บทคัดย่อ) วิจัยเรื่อง ศึกษาการใช้บทอ่านการ์ตูน จากหนังสือการ์ตูนเรื่องมิกกี้และสหายของวอลท์ ดิสนีย์ เป็นสื่อเสริมทักษะการอ่านของ นักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนจะนะชนูปถัมภ์ อำเภอจะนะ จังหวัดสงขลา ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2541 ได้มาโดยการ สุ่มอย่างง่ายจำนวน 40 คน จากประชากร 240 คน กลุ่มทดลองได้รับการสอนโดยการใช้บท อ่านการ์ตูนจากหนังสือเรื่องมิกกี้และสหายของวอลท์ ดิสนีย์

ผลการวิจัยปรากฏว่า ผลสัมฤทธิ์ด้านความเข้าใจในการอ่านการ์ตูนภาษาอังกฤษของ นักเรียนหลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลองเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

2. งานวิจัยในต่างประเทศ

สำหรับเฟอร์กูสัน จินท์ คลาก (Ferguson, Jean Clarke. 2001) ทำการวิจัยเกี่ยวกับ ความเข้าใจในการอ่านของนักเรียนเกรดหก โดยใช้วิธีสอนอ่านแบบเมตาค็อกนิทีฟ (metacognitive) กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยเป็นนักเรียนเกรดหก จำนวน 40 คน แบ่งเป็นกลุ่ม ทดลอง 20 คน สอนอ่านโดยใช้เทคนิคการสอนแบบเมตาค็อกนิทีฟ และกลุ่มควบคุม จำนวน 20 คน สอนอ่านแบบปกติ ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนเกรดหกที่ได้รับการสอนอ่าน โดยใช้เทคนิค การสอนอ่านแบบเมตาค็อกนิทีฟกับนักเรียนที่ได้รับการสอนอ่านแบบปกติมีความเข้าใจในการ อ่านแตกต่างกัน โดยนักเรียนที่ได้รับการสอนอ่านโดยใช้เทคนิคการสอนอ่านแบบเมตาค็อกนิทีฟ มีความเข้าใจในการอ่านสูงกว่า นักเรียนที่ได้รับการสอนอ่านแบบปกติอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

ส่วนคอบ บาร์บารา บุษ (Cobb, Barbara Bush. 2002) ทำการวิจัยเกี่ยวกับผลการ สอนอ่านโดยใช้ทฤษฎีเมตาคอนดิชัน (metacondition) MIT strategies สำหรับนักเรียนเกรด 4 ใน

โรงเรียนประถมศึกษา กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยเป็นนักเรียนที่เรียนอยู่ในโรงเรียนประถมศึกษา เกรด 4 จำนวน 4 โรงเรียน แบ่งออกเป็นกลุ่มที่มีผลสัมฤทธิ์ระดับต่ำ และสูง กลุ่มละ 2 โรงเรียน เวลาที่ใช้ในการวิจัยตั้งแต่ปีการศึกษา 1997 – 1998 ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนเกรดหก ที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำและสูงที่ได้รับการสอนอ่านโดยใช้ทฤษฎีเมตาคอนดิชัน (metacondition) มีความเข้าใจในการอ่านสูงขึ้น

สำหรับเบเกอร์ ลิน ดี (Baker, Lynn Dec. 2002) ทำการวิจัยเกี่ยวกับการเปรียบเทียบหลักสูตรที่ใช้การประเมินแบบการอ่าน กับรูปแบบปกติของภาษาสเปนและภาษาอังกฤษ กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ทำการวิจัยเป็นนักเรียนทั้งเกรด 2 และ 3 มีทั้งหมด 76 คน เป็นนักเรียนสองภาษา นักเรียนจะถูกทดสอบด้วยการใช้ภาษาสเปนโดยเครื่องมือเบ็ทเทอร์และแล็คคิวท (Bater & Lacute) การทดสอบความคล่องในการอ่านโดยใช้ IPT ในนักเรียนสเปน จากการศึกษาพบว่ากลุ่มนักเรียนสเปนที่ถูกทดสอบแบบ CBM มีความสัมพันธ์ในด้านการใช้ภาษาอังกฤษมากกว่าการใช้หลักการเรียนรู้แบบ ORF แต่พบว่าทักษะการอ่าน ORF มีความสัมพันธ์กับ IPT ทั้งการใช้ภาษาอังกฤษและภาษาสเปน และพบว่าทุกรูปแบบการทดลองมีความสัมพันธ์เชิงบวกกับการใช้ภาษาอังกฤษอย่างมีนัยสำคัญ และระดับของ Calp และ ORF มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

ส่วน โร แมรี่ อัง (Rowe, Mary Ann. 1996) ทำการวิจัยเกี่ยวกับการประยุกต์ใช้กลวิธีการสอนภาษาอังกฤษโดยการอ่านในนักเรียน 2 ภาษา กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยนักเรียนชั้นประถมศึกษา โรงเรียนซานฟรานซิสโก จำนวน 5 ห้องเรียน กลุ่มตัวอย่างตอบแบบสอบถามด้วยตนเอง กลุ่มตัวอย่างที่เป็นครู จำนวน 29 คน ใช้แบบสัมภาษณ์ในการตอบคำถามในเรื่องความเห็น ความรู้สึกที่เป็นครู สอนภาษาอังกฤษให้กับนักเรียนระบบสองภาษาในเรื่องการอ่าน ความรู้สึกในด้านการสนับสนุนการใช้ภาษาของครอบครัวนักเรียน วัฒนธรรมความเป็นอยู่ที่เอื้อต่อการเรียนรู้ภาษา

ผลของการศึกษาปรากฏว่า นักเรียนมีการปรับเปลี่ยนทักษะการเรียนรู้เป็นปัจจัยสำคัญ ส่วนกลุ่มตัวอย่างที่เป็นครูนั้น การอบรมอยู่เสมอมีความจำเป็นอย่างยิ่งต่อการสอน เพื่อเพิ่มประสิทธิภาพของโรงเรียนนานาชาติ

สำหรับ เซด ลิซา โจแอน (Schade, Lisa Joann. 2002) ทำการวิจัยเกี่ยวกับทฤษฎีการศึกษาโดยใช้กลวิธีการอ่านที่เป็นกระบวนการรับรู้ในชั้นเรียนวิชาภาษาอังกฤษ กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยเป็นนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย ที่ใช้ภาษาอังกฤษในการเรียนการสอน โดยสอนเน้นทำความเข้าใจในการอ่านบริบทของการใช้ภาษาอังกฤษในการศึกษาในตำราการแปล เน้นการเรียนรู้ในกระบวนการใช้ภาษาอังกฤษและการประยุกต์ใช้ทฤษฎีการเรียนรู้ซึ่งทำให้ผู้เรียนสามารถที่จะพัฒนาเป็นนักอ่านและนักแปลที่ดี วิธีการศึกษาของผู้วิจัยมีศูนย์กลางอยู่ที่การพัฒนา

ความก้าวหน้าและการศึกษาอย่างเป็นระบบ รูปแบบแรกของการศึกษาและโครงสร้างของการดำเนินการทางทฤษฎีเกี่ยวกับชีวประวัติ การเรียนรู้แบบอุดมคติด้านเรียนรู้ทางทฤษฎีและได้ประยุกต์ใช้ประสบการณ์จากการเรียนการสอน

ผลการศึกษาพบว่า นักเรียนสามารถเรียนรู้และใช้ภาษาได้ดีและสามารถพัฒนาไปเป็นนักอ่านและแปลเอกสารอย่างมืออาชีพได้อย่างมีนัยสำคัญทีเดียว

ส่วน ซอริลลา รามิเรส คลอเดีย (Zorilla-Ramirez, Claudia. 2002) ทำการวิจัยเกี่ยวกับอัตราความต้องการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนโรงเรียนนานาชาติ : กรณีศึกษาในด้านพัฒนาและผลกระทบต่อบุคคลและโครงสร้างของตัวแปร กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ นักเรียนเกรด 2 ถึง เกรด 4 จำนวน 69 คน จากโรงเรียนประถมศึกษาในเขตเมืองเมทซาซูเซท ตะวันตก โดยประเมินหลักสูตรภาษาอังกฤษแบบ CBM ในทักษะการอ่าน ซึ่งนักเรียนจะถูกประเมิน 1 ครั้งต่อสัปดาห์ เป็นเวลา 12 สัปดาห์

โดยใช้แบบทดสอบคือ

1. แบบทดสอบ โดยการทดสอบการพัฒนาแบบ SLL แต่ละสัปดาห์ในด้านการอ่าน
2. แบบทดสอบ เปรียบเทียบอัตราของการพัฒนาการแบบ SLL กับนักเรียนที่ใช้ภาษาอังกฤษในการพูด
3. แบบทดสอบ ความเข้าใจและปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับการเรียนรู้ รวมทั้งการศึกษาเอกสารที่เกี่ยวข้องกับการดำเนินการที่ส่งผลกระทบต่อทักษะในด้านบวกของการอ่านของนักเรียน

ผลการศึกษาได้เสนอแนะว่าการพัฒนาแบบ SLL สามารถส่งผลกระทบต่อทักษะการอ่านอย่างมีนัยสำคัญเมื่อการศึกษาสูงขึ้น

นอกจากนี้ เด็นตัน แครโรลิน แอน (Denton, Carolyn Ann. 2000) ทำการวิจัยเกี่ยวกับประสิทธิผลการทดลองการอ่านภาษาอังกฤษในโปรแกรมการสอนแบบสองภาษา กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษา นักเรียนโรงเรียนที่มีการสอน 2 ภาษา โดยมีภาษาสเปนเป็นภาษาหลัก ซึ่งเป็นนักเรียนเกรด 2 ถึงเกรด 5 กลุ่มตัวอย่างแบ่งเป็น 2 กลุ่ม คือ

1. นักเรียนที่ได้รับการสอนพิเศษ มีจำนวน 45 คน ซึ่งมีรูปแบบการทดลอง 2 รูปแบบ คือ

1.1 รูปแบบที่ 1 เน้นเรื่องความชัดเจนและโครงสร้างอย่างมีระบบ การออกเสียงภาษาอังกฤษ การอ่านคำศัพท์และการฝึกการอ่านหนังสือวิชาการและการฝึกจำในโครงสร้างของคำศัพท์เน้นในเรื่องความเข้าใจเป็นหลัก

1.2 รูปแบบที่ 2 ว่าด้วยการการอ่านบทพจนานุกรมในเนื้อหาวิชาการภาษาอังกฤษ โดยการฟังเทป เน้นความเข้าใจ การเน้นคำศัพท์ เป็นการฝึกจำตลอดทั้งมีการตั้งเป้าหมายและควบคุมทักษะของนักเรียน

2. นักเรียนที่ไม่ได้รับการสอนพิเศษ จำนวน 39 คน ไม่มีการฝึก ผลปรากฏว่านักเรียนในกลุ่มที่ 1 ที่ได้รับการทดลองแบบที่ 1 จะได้รับทักษะที่ดี ในเรื่องการอ่านออกเสียง การฟัง การอ่านหนังสือวิชาการภาษาอังกฤษ และการฝึกจำในโครงสร้างของคำ มีความก้าวหน้าอย่างมีนัยสำคัญมากกว่าการอ่านคำศัพท์ ส่วนการทดลองแบบที่ 2 พบว่านักเรียนสามารถเรียนรู้ได้อย่างรวดเร็วในเรื่องการอ่านและมีความคล่องในด้านภาษามากกว่ากลุ่มที่ไม่ได้รับการสอนพิเศษ จึงสามารถสรุปได้ว่ารูปแบบการฝึกทักษะทางการอ่านออกเสียงและการฟังเทป มีผลต่อการเรียนรู้ทางภาษาอย่างยิ่ง

จากงานวิจัยที่เกี่ยวข้องในการอ่านทั้งงานวิจัยภายในประเทศและงานวิจัยในต่างประเทศ แสดงให้เห็นว่าประโยชน์ของบทเรียนการอ่านมีความสำคัญและมีอิทธิพลต่อความเข้าใจในการอ่านของผู้เรียนเป็นอย่างยิ่ง รวมทั้งทักษะอื่นๆ เช่น การฟัง การพูด และการเขียน เนื้อหาในบทเรียนการอ่านที่เน้นบริบทในท้องถิ่นที่ผู้เรียนคุ้นเคยและมีความรู้เดิมในเรื่องเหล่านั้นมาก่อน จะช่วยให้ผู้เรียนเข้าใจได้ดียิ่งขึ้นและสามารถอ่านบทอ่านได้เร็วมากขึ้น ดังนั้นผู้วิจัยจึงสนใจที่จะใช้บทเรียนการอ่านที่มีบริบทท้องถิ่นที่มีเนื้อหาเกี่ยวกับกลุ่มประเภทโบราณสถานและโบราณวัตถุ กลุ่มประเภทผลิตภัณฑ์หัตถกรรมและการแปรรูป กลุ่มประเภทผลิตภัณฑ์แปรรูปพืชผลการเกษตร กลุ่มประเภทแหล่งท่องเที่ยวและวัฒนธรรมและกลุ่มประเภทวัฒนธรรมท้องถิ่น ซึ่งเป็นเรื่องใกล้ตัวผู้เรียนเป็นสื่อในการเรียนการสอนอ่านให้กับ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนเกาะแก้วพิทยาสรรค์ อำเภอเมืองสงขลา จังหวัดสงขลา ซึ่งจะทำให้ผู้เรียนเข้าใจเนื้อหาในบทเรียนการอ่านได้ดีและสามารถอ่านบทเรียนการอ่านได้อย่างรวดเร็วและเป็นการแก้ปัญหาในการเรียนการสอนได้วิธีหนึ่ง